

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Τὸ γράμμα ἀποκτείνεται, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ (Β' Κορ. γ' 6)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ — ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗΣ

Πτυχ. Γερμῆς ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ — ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ

εἰς Βάμην

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

— ΧΑΝΙΑ —

— Περιοδικὰ —

ἀριθμὸς τόμου 2005

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

ΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΠΕΠΟΙΘΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον δολέκληρος ἡ ἀνθρωπότης ἐγένετο μάρτυς γεγο-
νότος, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀποτελέσματα ὀλέθρια διὰ τὰς περισσοτέρας χώρας τῆς ὀ-
δρωγείου σφαίρας. Ἡ Ἀγγλία ἡ θεωρουμένη ἀκατάβλητος καὶ οἰκονομικῶς εὐδαι-
μονοῦσα ἐσείσθη ἐκ θεμελίων. Οἱ ἰθὺνοντες αὐτὴν πιεζόμενοι ὑπὸ τῆς ὀδῆς τῶν
πραγμάτων ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείκουν τὴν χρυσὴν βάσιν τοῦ ἀγγλικοῦ νομί-
σματος. Ὁ χρυσὸς δ' ἐναποταμιευμένος εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλί-
ας εἶχε διολισθήσει εἰς ἀμερικανικὰς καὶ γαλλικὰς Τραπεζάς. Ἡ ἐργατικὴ κυ-
βέρνησις ἡ ὅποια εὐρίσκετο ἐν τῇ ἀρχῇ ἐδωκε τὸ σημεῖον τοῦ κινδύνου ἐπεβάλλε
το νὰ σχηματισθῇ ἐθνικὴ κυβέρνησις νὰ πραγματοποιηθοῦν αἰματηραὶ οἰκονομαὶ
νὰ περισυλλαγοῦν καὶ τακτοποιηθοῦν τὰ οἰκονομικὰ τῆς χώρας. Τμήμα τοῦ ἀγγλι-
κοῦ στόλου δυσηρεστημένον διὰ τὰς περικοπὰς τῶν μισθῶν τῶν πληρωμάτων του ἐ-
στασίασε. Οἱ ἀπαισιόδοξοι τοῦ ἐξωτερικοῦ κλινοσκόποι προσήρτησαν τὴν δ' αὖτις
τῆς Μ. Βρετανίας καὶ τὴν ραγδαίαν παρακμὴν καὶ πτώσιν τῆς θαλασσοκρατείας.
Ὁ πατριωτισμὸς καὶ ἡ αὐταπάρνησις τῶν Ἀγγλῶν εὐρίσκετο ὑπὸ δουλομασίαν καὶ ἐ-
μελλε νὰ ἀποδειχθῇ ἂν ὁ Βρετανικὸς κολοσσὸς στηρίζεται ἐπὶ τῆς ὀδῆς ἡ μόνον
δυνάμεις ἡ ἐπὶ ψυχικῶν ἀρετῶν ἀνάμπτων, αἱ ὅποιαι θριαμβεύουν πάντοτε ἐν και-
ρῷ ἐθνικῶν κρίσεων καὶ συμφορῶν. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο κυρίως νὰ ἐ-

ποδειχθή ἤτο τοῦτο. ἂν οἱ ἡγέται τῆς Ἀγγλίας θὰ ἀρθεῖν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς των καὶ ἂν καὶ πῶς θὰ δυνήθουν νὰ ἀντιμετωπίσουν νικηφόρως τὴν μεγάλην κρίσιν. Καὶ ὀλίγαι ἡμέραι μετὰ τὸν οἰκονομικὸν συγκλονισμὸν ὁ κόσμος ὅλος παρίσταντο μάρτυς τοῦ ἐξῆς θεάματος. Οἱ ἰδεολογικοὶ φραγμοὶ οἱ ὅποιοι ἐχώριζον ἀπ' ἀλλήλων τὰ τρία κόμματα τῆς Ἀγγλίας αὐτόματοι κατέπεσον. Ὁλόκληρος ὁ τύπος μετεβλήθη εἰς ὄχημα ἐθνικόν, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ οὐδὲν ἄλλο ἠκούετο εἰμὴ μόνον ἡ στενὸν κλαυθμὸς κραυγῆς: «σώσατε τὴν τιμὴν καὶ τὸ γόητρον τῆς Μ. Βρετανίας». Ὅλοι συνεισέβησαν ὡθησάντες πρὸς τὴν ἐθνικὴν σημαίαν. Τὸ ὄνομα τοῦ πρωθυπουργοῦ Μανδόνελ ἀπέβη τὸ σύνθημα τῆς σωτηρίας. Ἐπ' αὐτὸν μὲ αὐταπάτησιν ὑπέροχον ἐτάχθησαν τόσον οἱ συντηρητικοί, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ μεγαλύτερον καὶ ἰσχυρότερον κόμμα ἐν Ἀγγλίᾳ μὲ τὸν ὑπέροχον τὸν ἀρχηγὸν τὸν ἀκέραιον καὶ ἀληθῶς φιλόπατρι Μπόλντουϊν, ὥσον καὶ οἱ πλείστοι φιλελεύθεροι. Ἐσχηματίσθη τοιοῦτοτρόπως μέγας ἀδιάσπαστος, χαλύβδινος, ἀντιπροσωπεῖον ὅ,τι ἔσχεον καὶ ἀξέλογον ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ Ἀγγλία εἰς διανοητικὴν ἰκανότητα καὶ ψυχικὴν ἀρετὴν μετὰ τὸ ὅποσον ὑπεσχέθη νὰ μὴ διασπᾷ τὴν ἱερὰν συμμαχίαν καὶ νὰ μὴ καταθέσῃ τὰ ὅπλα, πρὶν ἐπανέλθῃ ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς ἰσορροπίαν. Ὁ λαὸς ἀπεδείχθη ἀντάξιός καθ' ὅλα τῶν πολιτικῶν τοῦ ἡγετῶν καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν δευτέρα εὐκαιρία — μετ' ἐκείνην τὴν τοῦ τελευταίου μεγάλου πολέμου — νὰ δείξῃ τὸν πραγματικὸν τοῦ πατριωτισμοῦ. Ἐπρεπε καὶ αὐτὸς νὰ δείξῃ ὅτι ἀντιλαμβάνεται τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου καὶ εἶναι πρόθυμος νὰ δώσῃ ὅ,τι ἀπὸ αὐτὸν ἐζητεῖ ἡ σχηματισθεῖσα ἐθνικὴ κυβέρνησις. Καὶ παρετηρήθη μετὰ τὴν Ἀγγλικὴν οἰκονομικὴν κρίσιν τοῦτο τὸ θαυμάσιον: ὅτι δηλ. χιλιάδες ἀνθρώπων πάσης τάξεως καθ' ἑκάστην ἀπὸ βαθέος θρόνου κατέκλυζον τὰς οἰκονομικὰς ἐφορείας τῆς Ἀγγλίας ἵνα καταβάλουν τὸν φόρον εἰσοδήματος, τὸν ὅπονον ὤφειλον εἰς τὸ δημόσιον. Οἱ ὑπάλληλοι τῶν οἰκονομικῶν ἐφορειῶν εἰς πλείστας περιπτώσεις ἀπεδείχθησαν ἀνεπαρκεῖς καὶ ἐνισχύθησαν διὰ προσωπικοῦ ἐκτάκτου· οἱ δὲ φορολογούμενοι σχηματίζοντες μακρὰς οὐράς ἐξωθῆναι τῶν Γραφείων τῶν οἰκονομικῶν ἐφορειῶν μὲ ὑπομονὴν ἀξιοθαύμαστον ἐπὶ ὥρας μακρὰς ἀνέμενον νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των ἵνα ἐκτίσουν τὸ χρέος των πρὸς τὸ Δημόσιον! Ἐξ ἡμέρας μετὰ τὴν κρίσιν ἡ Ἀγγλία ἐπανιδρύει ἑαυτήν. Καὶ θὰ ἐρωτήσῃ τις ποῦ ὀφείλεται ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὅποιαν ἀνέρρωσεν ὁ μέγας ἀσθενής; Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἀπηύθυνε καὶ ὁ χαράσων τὰς γραμμὰς αὐτὰς πρὸς φίλον Ἀγγλόν.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀκήνητησεν ἐκεῖνος, νὰ διαπορήσῃ πῶς συνετελέσθη μετὰ τοσούτου τάχους ὅ,τι εἶδετε σεῖς καὶ ὁλόκληρος ὁ κόσμος εἰς τὸ διάστημα τῶν ἑξ τοῦτων μηνῶν. Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζετε ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἀγγλοὶ ὅταν πεισθῶμεν ἀπολύτως περὶ τῆς ἠθικῆς ἀκεραιότητος τῶν πολιτικῶν ἡμῶν ἡγετῶν ὑπακούομεν τυφλῶς ὁμῶς εἰς τὰ κελεύσματα αὐτῶν. Οἶδεῖς ὑπάρχει ἐν Ἀγγλίᾳ ὅστις δύναται νὰ ἀμφι-

σβητήση τὴν εὐκρίνειαν καὶ τὴν ὁλὴν ἀρετὴν τῶν δύο μεγάλων ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἀπεδείχθησαν κατὰ τὴν παροῦσαν ἰθνηκὴν κρίσιν σωτῆρες τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γοήτρου τῆς Μ. Βρετανίας. Ἐννοῶ, εἶπε, τὸν Μακδόναλ καὶ τὸν Μπῶλντουϊν, οἱ ὅποιοι ἐν ρεπῇ ὀρθαλμοῦ θεωρήσαντες γεφυρωμένον τὸ μέγα ἰδεολογικὸν χάσμα, τὸ ὁποῖον τοὺς χωρίζει, ἔδωκαν τὰς χεῖρας, καὶ ὁ μὲν εἰς ἄρχει, ὁ δὲ ἕτερος—ὅστις ἐν πε- περιπτώσει καθ' ἣν θὰ κατήρχετο ἀνεξάρτητος τῆς μετὰ τῶν ἐργατικῶν καὶ φιλε- λευθέρων συμμαχίας εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα θὰ κατῆγεν ἀναμφισβητήτως νίκην περιφανή—ἐδέχθη νὰ ὑπηρετήσῃ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ πρώτου. Τοῦτο, προσέθε- σεν ὁ συνομιλητῆς μου, δεῖον νὰ λεχθῇ προκειμένου καὶ περὶ τῶν ἄλλων μεγάλων πολιτικῶν ἀνδρῶν μας, οἵτινες μετέχουν τῆς σημερινῆς κυβερνήσεως. Μὴ λησμονη- τε ὅμως, εἶπεν ὁ φίλος μου, ὅτι αἱ μεγάλοι πολιτικοὶ ἀρεταί, τὰς ὁποίας ἴδεις αἱ οἱ ἡγῆται τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ὀφείλονται εἰς τὸ ψυχικὸν των μεγαλεῖον, ἰδιαιτέρως, ὅμως καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ βαθύτατον θρησκευτικὸν συναί- σθημα τὸ ὁποῖον τοὺς χαρακτηρίζει, καὶ τὸ ὁποῖον χρωματίζει καὶ ἐπηρεάζει ὁλό- κληρον τὴν ζωὴν των. Ἐπεσκέφθην ἐπανειλημμένως, ἐξηκολούθησεν ὁ συνομιλη- τῆς μου, τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀνατολήν καὶ εἰμαι δέδαιος ὅτι σχεδὸν δὲν θὰ πιστεύουν ἐκεῖ ὅτι οἱ πολιτικοὶ τῆς Ἀγγλίας θρησκευοῦν τόσον πολὺ καὶ ὅτι μάλα στα οἱ περισσότεροι αὐτῶν θεωροῦν τὴν θρησκείαν δύναμιν μεγάλην καὶ παράγοντα σπουδαῖον εἰς τὰς ψυχικὰς δυνάμεις των μὲ τὰς ὁποίας ἀναλαμβάνουν καὶ διεξά- γουν τὰς δημοσίας των λειτουργίας. Ἄν ὁ Μπῶλντουϊν δὲν ἦτο χριστιανὸς πραγμα- τικὸς δὲν θὰ ἐδέχετο ποτε νὰ ὑπηρετήσῃ ὑπὸ τὸν Μακδόναλ μὲ τὴν ταπείνωσιν μὲ τὴν ὁποίαν κάμνει τοῦτο τώρα».

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἔπαυσεν ὁ φίλος Ἀγγλός. Καὶ τότε θελήσας νὰ ἐξα- κριβώσω κατὰ πόσον οἱ λόγοι του ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὴν πραγματικότητα, προέ- βην εἰς ἱπιμελεημένην ἐρευναν καὶ ἐζήτησα αὐθεντικὰς καὶ ἀπηκριβωμένας ἀπο- λύτως πληροφορίας ὅσον ἀφορᾷ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν σημερινῶν ἡγε- τῶν τῆς Ἀγγλίας. Καὶ ἰδοὺ εἰς ποῖα συμπεράσματα κατέληξεν ἡ ἐρευνά μου.

Ὁ σημερινὸς πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας Ράμσεϋ Μακδόναλδ ἀνήκων εἰς τὴν Πρεσβυτεριανὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σκωτίας ὁπόθεν καὶ ὀρμάται, εἶναι χριστιανὸς ἐκ πεποιθήσεως καθ' ἐκάστην Κυριακὴν ἐκκλησιάζεται καὶ τηρεῖ ἀπαραικλίτως πάντα τὰ ὑπὸ τῆς Ὁμολογίας, εἰς ἣν ἀνήκει, ἐπιτασσόμενα.

Ὁ Λόρδος Σάκεϋ, ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων, ὁ κατέχων τὴν ἀνω τάτην θέσιν ἐν τῇ ἱεραρχικῇ κλίμακι τῶν δημοσίων λειτουργῶν, πρεσβεύει τὰς ἀρ- χὰς τῆς Ἀγγλοκαθολικῆς λεγομένης μερίδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας, εἶναι ἐκ τῶν πρωτοπόρων καὶ πρωταγωνιστῶν τῆς μερίδος ταύτης καὶ καθ' ἐκάστην Κυ- ριακὴν μεταλαμβάνει τῶν Ἀγράντων Μυστηρίων. Ἀαμβάνει πάντοτε μέρος ἐνερ- γὸν εἰς τὴν κοινωνικὴν τῆς Ἐκκλησίας δράσιν, μετέχει τῆς ἐπιτροπῆς ἥτις ὀργανώ

νει τὸν ἑορτασμόν τῆς ἑκατοστῆς ἐπετείου τῆς Ὁξφορδιανῆς κινήσεως, μέλλο-
νὰ λάβῃ χώραν τῇ 1933, καὶ πρὸ τινος μετ' ἄλλων διαπρεπῶν παραγόντων τῆς
Ἀγγλοκαθολικῆς σχολῆς σκέψεως ἐδημοσίευσεν ἑκκλησίαν ὑπὲρ καταπαύσεως τῆς
δξύτητος ἐν ταῖς δημοσίαις συζητήσεσι μεταξὺ τῶν διειφόρων μερίδων τῆς Ἐκκλη-
σίας τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Μπῶλντουϊν ὡς ἐκ τῶν πεποιθήσεών του ἔχει τάσεις μάλ-
λον Ἀγγλοκαθολικὰς, μελετᾷ καὶ γνωρίζει πῇ Γραφῇ ὅσον ὀλίγοι καὶ κοινωνοῦν
τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων τακτικῶς κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν.

Ὁ Λόρδος Ἐρβιν, τέως Ἀντιδασιλεύς τῶν Ἰνδιῶν εἶναι γνωστὸς ὡς «ὁ μέ-
γας χριστιανὸς» πρεσβεύει καὶ αὐτὸς τὰς ἀρχὰς τῶν Ἀγγλοκαθολικῶν. Ὡς
γνωστὸν εἶναι οὐδὲ τοῦ περιφήμου Χάιλ φαξ, τοῦ Πατριάρχου τούτου τῆς Ἀγγλοκα-
θολικῆς κινήσεως, τῆς ὁποίας, παρὰ τὴν ὑπερπροβεβηκυῖαν ἡλικίαν του—εἶναι
ἄνω τῶν 93 ἐτῶν—τυχάνει πρόεδρος καὶ ψυχὴ ζωοποιόσα καὶ ἐμπνέουσα τὴν δι-
λὴν δράνωσιν. Ὁ Λόρδος Ἐρβιν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀντιδασιλείας αὐτοῦ εἶχε
κτακτῆσαι τὰς ψυχὰς τῶν Ἰνδιῶν, ἰδιαίτερος δὲ τοῦ ἡγέτου αὐτῶν Γκάνδη,
τοῦ ὁποίου εἶναι φίλος στε εἰς. Ὅταν τὸ πρῶτον μετέβη εἰς τὰς Ἰνδίας εἶχε φθά-
σῃ εἰς Βομβάην τὴν Μ. Πέμπτην. Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀντιδασιλέως
ἔδει, κατὰ τὰ εἰθισμένα, νὰ παρουσιασθῶσι πρὸ αὐτοῦ πάντες οἱ ἀνώτεροι βαθμοῦ
καὶ καὶ οἱ ἀνώτατοι δημόσιοι λειτουργοὶ τῶν Ἰνδιῶν. Τὴν ἡμέραν ὅμως τῆς ἀφίξε-
ως τοῦ Ἀντιδασιλέως ἐδόθη εἰς τὸν τύπον τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωθέν. «Ὁ Ἀν-
τιδασιλεύς ὡς χριστιανὸς δὲν πρόκειται αὔρειν νὰ δεχθῇ τοὺς ἐν τέλει· θὰ ἀφιερῶσιν
τὴν Μ. Παρασκευὴν εἰς προσευχὴν καὶ ψυχικὴν περισυλλογὴν· αἱ παρουσιάσεις θὰ
γίνουσι τὴν Δευτέραν τῆς Διακαινησίμου».

Ὁ Λάνσμπουρι, νῦν ἀρχηγὸς τῶν ἐργατικῶν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων,
εἶναι ὡσαύτως Ἀγγλοκαθολικὸς ἀσκῶν ἐνεργῶς τὰ θρησκευτικὰ αὐτοῦ καθήκοντα
καὶ κοινωνῶν καθ' ἐβδομάδα. Ἐφαρμόζων ἐν αὐτῇ τῇ ζωῇ του τὰς εὐαγγελικὰς
ἀρχὰς καὶ ὑπουργὸς ὢν τῶν δημοσίων ἔργων ἐπὶ ἐργατικῆς κυβερνήσεως, ἐξηκολού-
θει νὰ ζῇ εἰς τὸ πτωχότερον μέρος τοῦ Λονδίνου καὶ διὰ δημοσίου λεωφορείου μετέ-
βαινε καθ' ἡμέραν εἰς τὸ ὑπουργεῖόν του καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ Ἀρθούρος Χένδερσον, νῦν ἀρχηγὸς τοῦ ἐργατικοῦ κόμματος καὶ πρόεδρος
τῆς Διασκέψεως τοῦ ἀφοπλισμοῦ, ἀνήκει εἰς Οὐεσλιανὴν Ὁμολογίαν καὶ τακτικῶς
κηρύττει εἰς τὸν ἐνοριακὸν ναὸν του.

Ὁ Λόρδος Μπρένδφορντ καὶ ὁ Σέρ Θωμᾶς Ἰνσκιπ ἀμφότεροι ἀνήκοντες εἰς
τὴν εὐαγγελικὴν μερίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας, ἐπισκέπτονται δις κατὰ τὰς
Κυριακὰς τοὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς των, κοινωνοῦσι τακτικῶς καὶ ἀμφότεροι ὑπῆρξαν
διδάσκαλοι Κυριακῶν σχολείων ἐπὶ μακρὰ ἔτη. Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ γνωστὸς Τζόνσον
Χιζ ὁ ἄλλοτε ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν ἐπὶ συντηρητικῆς Κυβερνήσεως, εἰς τὸν ὁ
ποῖον ὀφείλεται καὶ ἡ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων καταψήφισις τοῦ ἀναθεωρηθέν-

τος Βιβλίου προσυχής, ὁ δὲ δεύτερος εἶναι ἐκ τῶν ἐπιτελῶν τοῦ συντηρητικοῦ κόμματος.

Ἀρκούντως διαφωτιστικὰ νομίζω δεῖ εἶναι τὰ ἀνωτέρω πρὸς ἐξήγησιν τοῦ μεγαλείου τῆς μεγάλης χώρας, τῆς ὁποίας ἡγοῦνται οἱ προμνησθέντες, πολιτικοὶ ἡ γέται. Εὐτυχὴ· καὶ ζηλευτὸς τῶν ὄντι ὁ λαός. ὅστις εἰς χεῖρας τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν ἔνε πιστεύθη τὴν εὐημερίαν καὶ γενικῶς τὰς τύχας του.

Λονδίνον, 14 Ἀπριλλίου, 1932

† Ὁ Μ. Ἀρχιεμ. Μεγαλὴ Ἐκκλησιᾶς
(Ἐκκλησίαι)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

“ΚΩΔΩΝ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΕΣΧΑΤΟΥ,” “ΤΙ ΕΣΤΙ ΜΑΣΣΟΝΙΑ Η ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ,”

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἰδοὺ εἰ ὁ Πάπας ἔγραψε πρὸς τὸν Βίνδερσε.

«Τὸ οὐσιώδες συστατικὸν εἶναι ν’ ἀπομονώσωμεν τὸν ἄνδρα ἀπὸ τῆς Οἰκογενείας καὶ νὰ τὸν κάμωμεν νὰ χάσῃ τὰ οἰκογενειακὰ ἤθη.... Οὕτω δὲ ἀφ’ οὗ τὸν χωρίσῃ τῆς συζύγου τοῦ καὶ τῶν τέκνων του, καταδειξάτε αὐτῷ πῶσον ὀχληρὰ, δυσδιάστακτα, χαλεπὰ καὶ ἐπιμοχθα εἶναι τὰ καθήκοντα ταῦτα, ἐμπνεύσατε εἰς αὐτὸν τὸν πόθον ἄλλης ὑπάρξεως.... Ὅταν ἐμπνεύσῃτε εἰς τινος ψυχὰς τὴν πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν θρησκείαν ἀγάπην (—διότι ἡ μία ἐκκολουθεῖ τὴν ἄλλην—) ρίψατε λέξεις τινάς, αἱ ὁποῖαι νὰ προκαλέσωσι παρ’ αὐτοῖς τὸν πόθον τῆς κατατάξεως ἐν τῇ λέσχῃ τοῦ τεκτονισμοῦ (μασσονισμοῦ), τὸ κάλλιστον καὶ ἀριστον τῶν ἐν χειρὶδίων ὅπως πλῆξωμεν τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν εἶναι ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ ἠθικὴ ἀπαθλιωσις....»

Ἐνταῦθα δὲ τοῦ λόγου ἡμῶν γενομένου ἀμέριστον τοῦ σπουδαίου ἀναγνώστου τὴν προσοχὴν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστήσω, ἵνα φανῇ πλήρως ὁπλίσκον ἄγχιον ἔργος τὴν τ. ἰσθυσυχή περιβάλλει πολὺπλαγκτὴν καὶ φιλιότην Ἑλλάδα.

Ἐρωτῶμεν λοιπὸν, ἐπιβουλεύει ἡ μασσονία πᾶν ἱερὸν καὶ ὅσιον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Χριστιανικῇ κοινότητι; Ἡ ἀνωτέρω ἐπιστολὴ μαρτυρεῖ τοῦτο καὶ πᾶσα ἄλλη ἀντίρρησης αἴρεται· διὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ ποιήσωμεν χρῆσιν τοῦ ὄντως σφοδροῦ λογίου ἀφοβοῦ τοῦς Δασαοὺς καὶ δῶρα φέροντας· καὶ ἐρονοφωνήσωμεν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ὀρθοδόξους, λέγοντες αὐτοῖς, ἀπομ. κρύνισθε τῆς ὑπελοπτεσθαι

ταράτου καὶ υπερλωθοφόρου μασσονίας διότι ἡ μασσονία εἶνε ἀντιπρόωπος τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου καὶ ἀρχεκάκου Διαβόλου, ὃ δὲ εἰσερχόμενος εἰς τὴν Στοάν καὶ εἰς τὴν Ὁργάνωσιν τῶν μασσόνων καὶ δεχόμενος τὰ φρονήματα τῆς Στοᾶς τῶν μασσόνων, δέχεται τὸν Διάβολον, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἀνέκει πλέον εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ἀλλὰ εἰς τὸν Διαβόλον καὶ καὶ τοὺς δαίμονας καὶ δαιῶδες ἀπατῶνται ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἢ ὅτι εἶνε μέλη τῆς πατριδοφθορῆς καὶ ψυχολέθρας μασσονίας, φρονοῦσιν ὅτι εἶνε καὶ χριστιανοὶ καὶ δὴ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες! Οὐχὶ λέγομεν αὐτοῖς, τὸ ταῖς τοῦτον εἶνε ἀδύνατον, διότι καὶ οὐδεὶς δύναται δυοὶ Κυρίους δουλεύειν, μὴ πλανώμεθα!

Οἱ μασσόνοι πολλοὺς τρόπους μεταχειρίζονται διὰ νὰ καλύπτωσι τὰ σκότια αὐτῶν ἔργα καὶ διὰ τοῦτο ἐπενόησαν τὰς λεγομένας «Λευκὰς συνεδριάσεις» καὶ τὰς «ἐορτὰς υἱοθεσίας» εἰς ἃς καλοῦσιν οἱ πονηρότατοι καὶ βανκοπανουργοὶ μασσόνοι τοὺς μὴ μασσόνους φίλους αὐτῶν, τοὺς συγγενεῖς, τὰς σιζόγους, καὶ ὁμιλοῦσιν οἱ διδάσκαλοι τῶν μασσόνων ἠθικὰς, ἡ ἱστορικὰς ὁμιλίαι καὶ εἰς τὰ φέρουσιν εἰς τοὺς προσκεκλημένους διάφορα ἀναφυκτικὰ, μετ' ὃ διαλύουσι τὴν συνεδρίαν. Αἱ συνεδριάσεις αὗται γίνονται ὅπως αἱ μὲν σύζυγοι ἀποβάλλωσιν τὴν δυσπιστίαν, ἣν κατὰ τῶν μασσόνων συζύγων αὐτῶν ἔχουσιν, οἱ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν ἀδελφῶν, οἱ συγγενεῖς κατὰ τῶν συγγενῶν κ. τ. λ. Οἱ Μασσόνοι—τοὺς μὴ μασσόνους ὡς καὶ αὐτὰς τὰς συζόγους αὐτῶν τοὺς μὴ ἀσπαζομένους τὴν μασσονίαν θεωροῦσι θεατῆρας—δικαιοῦνται δὲ οἱ μασσόνοι ἐκ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς πικρῆς καὶ παμφεβήλου Ἑταιρείας αὐτῶν νὰ λαμβάνωσι συζόγους Τεκτονίτσας, μίαν ἢ καὶ πλείονας, ἀγνωσύσης τοῦτο τῆς νομίμου συζύγου αὐτῶν· τὰς ἐκφυλοὺς, ἐκφυλοεκφύλους καὶ ἀσχερὰς δὲ ταύτας παλλακίδας οἱ μασσόνοι ὀνομάζουσι «Μολοσσούς». Πάντα τ' ἀνωτέρω δεικνύουσιν ἡλίου φαινοτέρον ὅτι ἡ μασσονία εἶνε Ἑταιρεία σατανικὴ, καὶ ὑποχθόνος· ὑπὸ τοῦ ὑποχθονίου καταρωτάτου Διαβόλου ἐμπεσμένη καὶ ἐν ᾧ ἐργάζεται πρὸς ἐλπίδα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐν τοῦτοις ἐμφανίζεται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Χριστιανῶν ὡς ἑταιρεία εὐεργετικὴ, ὡς ὁργάνωσις σκοποῦσα τὴν ἐξύψωσιν τῆς Κοινωνίας! Ἀκατανόμαστος ἀσχερὶς! Ἀλλὰ μήπως ὧ ὑποκριταί, πλάνοι, πεπλανημένοι, ἱσχοτισμένοι καὶ ἀδύνατοι μασσόνοι, τὸ αὐτὸ δὲν ποιεῖ καὶ ἐμπέσωσιν ὅμας ἀρχιπλάνους, ἀρχισκεπτικὰ καὶ ἀρχιψεύστης Διάβολος; Καὶ ἐν ᾧ ὁ Διάβολος εἶνε ὁ πρῶτος ἐπίδουλος τῆς ζωῆς τῶ ἀνθρώπων, ἐν τοῦτοις, ὁ πικρὸν καὶ ἀρχικακοῦργος μετασχηματίζεται εἰς ἀγαθόν· φησὶ· Τὸ αὐτὸ λοιπὸν ποιεῖτε καὶ ὑμεῖς· καὶ ὁ μὲν ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὸς Διάβολος, (—καθ' ὃ πνεῦμα—) ἐργάζεται ἀσχερῶς, ὑμεῖς δὲ ἰσθ' οἱ ὅποιοι ὁ ἀβόλοι καὶ ἐθόετοι δαίμονες ἐν μέσῳ τῆς κοινωνίας τῶν χριστιανῶν, ἀντιπροσωπεύοντες τὸν ἀθέατον, ἀφανεῖ καὶ ἀόρατον, ὃς ἐστὶν ἡ νεφαλὴ τῆς οὐρανόθεν Ὁροῦ ὡς οὐ, τῆς ὑμετέρας Στοᾶς· ἀλλ' ὅποιον τέλος θὰ ἔχῃ ὁ θεομάχος, ὁ ἀντίχρισ-

στος και μισόθεος άνθρωποκτόνος Διάβολος, τοιοῦτον ἔσται και τὸ τέλος ὁμῶν τῶν σατανοκρατούμενων και διαβολοκινήτων τέκνων ἑκείνου. Να!!

Ἡ μασσονία μὴ δυνάμενη διὰ τῆς Ἀληθείας (διότι δὲν ὑπάρχει ἐν αὐτῇ ἀλήθεια) νὰ προσελκύσῃ ὁπαδοὺς προσπαθεῖ διὰ τοῦ ψεύδους, και τὰ ψεύδη ταῦτα παραθέτομεν ἐνταῦθα αὐτολεξεί ὡς ταῦτα γράφει ὁ μασσόνος Γερμανοδραίος Κλάδελ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ μασσονισμοῦ—: «Εἰς μὲν τοὺς ἀνθρώπους τῶν διασχεδάσεων νὰ λέγηται ὅτι ἡ ἑταιρεία παρέχει συχνὰ συμπόσια, και καλὰ φαγητὰ, και οἶνους και παρορμᾷ εἰς εὐθυμίαν, εἰς δὲ τοὺς διοπαλαιστάς, Χειρόνακτις, ἀποχειροδιδάτους και τοὺς ἐμπόρους ὅτι ἡ ἑταιρεία θὰ τοῖς εἴνῃ λίαν ὠφέλιμος ἐκτείνουσα τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν των».

Βλέπομεν λοιπὸν ἐν ὀλίγοις ὅτι τὸ θεμέλιον τῆς ἀπεχθεστάτης και δδελυρατῆς της περιδοκτίνου μασσονίας εἶνε τὸ σατανάδουλον ψεῦδος, ἀλλ' ὁ Κύριος ἡμῶν «ἀπολεῖ πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος» Ἀρα και τὴν μασσονίαν ὡς ἐργοζομένην ἐπὶ τοῦ ψεύδους ἀνελώσῃ και ἀφανίσῃ και ἐπὶ πλέον οὐ προκίψῃ—: «Οὐ προκίψουσιν ἐπὶ πλεῖον. Ἡ γὰρ ἀνοικα αὐτῶν ἐκδήλος ἔσται πᾶσι». (Παῦλ. 2. Τιμ. γ' 9.)

Ὅτι ἡ μασσονία εἶναι Ἑταιρεία ἀνιερθησκευτική, ἀνιερρησιανική, ἡθοιοιγδς, φρενώλης, φρενοφθόρος, και τὰ μάλα συνειδητοκτόνος και ἡθουφθόρος, μυστικῶς ἐργαζομένη (—μάλιστα μετὰ μυστικότητος ἀπολύτου περὶ τοῦ σκοποῦ και τῶν μελῶν αὐτοῦ—), τοῦτο ἀποδεικνύεται και ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὸν ὑποβέλλον τοι οἱ μιούμενοι και προαγόμενοι εἰς τὰ μασσονικὰ ἀξιώματα. Ἰδοὺ ὁ ὅρκος τοῦ προαγομένου μασσόνου εἰς τὴν βαθμὴν τοῦ Ροδσταυροῦτου.

«Ὅρκίζομαι νὰ τηρήσω μυστικά ὅλα τὰ σημεῖα και τὰ μυστήρια τὰ ὁποῖα μοι ἀπεκαλύφθησαν, ἐὰν δὲ παραδῶ ταῦτα, ἢ παραδῶσω τὰ μυστικά τοῦ Ἑλευθειοτεκτονισμοῦ (μασσονισμοῦ) νὰ ὑποστῶ τὰ ἐξῆς μαρτύρια* νὰ ἀνοιγῶσιν αἱ φλέβες τῶν κροτάφων και τοῦ λαιμοῦ μου... τὸ οἶμά μου νὰ ρεῖσῃ βραδέως μέχρι οὗ σβύσῃ τὸ πνεῦμα ὅπερ ζωογονεῖ τὴν ὕλην, δηλαδὴ τὸ ὀλικὸν σῶμα... Οἱ νόμοι τοῦ τεκτονισμοῦ (μασσονισμοῦ) ἔστωσάν μοι ὁδηγοί, και ὁ Μίγας Ἀρχιτέκτων τοῦ σύμπαντος ὁδηγὸς γένοιτο».

Τίνα λόγον ἔχει παρακαλῶ ἡ μεθ' ὅρκου ἀπόκρυψις τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἑταιρείας, ὃ μασσόνος; Βεβαίως οὐδένα ἄλλον, ἢ ὅτι ἔχει πεποίθησιν, ὅτι αἱ ἐργασίαι τῆς μασσονίας εἶνε ἀνατρεπτικαὶ τοῦ Χριστιανικοῦ νόμου, και ὅταν ἀποκαλυφθῶσιν, ἡ Ἑταιρεία ὁμωνιδύκεται εἰς διάλυσιν και καταδύωξιν κατὰ τοὺς Νόμους και τὸ Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύει τὸν προσηλυτισμὸν και τὴν ἐπέμβασιν κατὰ τῆς Ἐθνοσωτηρίου Χριστιανικῆς Ὁρθοδόξου θρησκείας και τὰς μυστικὰς Ἑταιρείας.

Ἀλλὰ τίς, ὃ παρακηρουσμένοι τὰς φρένας καὶ ἐξηυληκότες τὸν νοῦν μας· σίνοι, κατεδιώξας τὸν υπεργήϊνον Χριστιανισμόν ἐπέτυχε τοῦ ποθομένου; Κατεδίωξαν αὐτὸν οἱ ἐμάρφρονες καὶ ἐμεγήθεις ὑμῖν Ἰουδαῖοι καὶ ἐπαχείρησαν νὰ διαψεύσωσι τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· εἶπον εἰς τοὺς στρατιώτας τοὺς φυλάσσοντας τὸν τάφον τοῦ Κυρίου· «Εἰπατε δεῖ ἡμῶν κοιμωμένων ἦλθεν οἱ μαθηταὶ καὶ ἐκλίψαν αὐτὸν» (Ματθ. κη' 13) ἀλλ' οὐδὲν ἐποίησαν. Καὶ οἱ Χριστιανομάχοι καὶ Θεομάχοι, Διαβολοκίνητοι Νέρωνες καὶ Καλλιγοῦλαι, τὸ αὐτὸ ἐπιθύμουν, ἦτοι τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ λαοῦ, ἀλλ' εἰς μάτην καὶ αὐτοὶ ἐκοπίασαν, διότι ὁ ὑπερούσιος Χριστιανισμὸς οὐ μένον δὲν ἠλατώθη ἀλλὰ τουναν ἰον καὶ ᾠξήθη καταπληκτικῶς. Τὸ αὐτὸ ἐπιθύμει καὶ ὁ ἐμάρφρων ὁ ἐν ἀντίχριστος Μωάμεθ, ἥτοι τὸν θάνατον παντὸς μὴ ἀσπαζομένου τὸ Ἐωσφορδπνευστον Κοράνιον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἐλάττισαν πρὸς κέντρα. Ἡ Ἱστορία τοῦ Θεοκτίστου καὶ θεοσκεπαστοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως Αὐτοῦ περιγράφει τοὺς κατεδιώξαντας τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλὰ πάντες ἐλάττισαν πρὸς κέντρα καὶ συνετίβησαν. Ἀλλ' ἂν οὐ τοσοῦτοι ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ ἀκαταγωνίστου, ἀθανάτου καὶ ἀειζῶου Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως Αὐτοῦ καὶ οὐδὲν κατ' Αὐτοῦ ἐποίησαν· φρονεῖτε ὑμεῖς, ὡ μωροὶ καὶ τυφλοὶ ἀτίχριστοι Μασσόνες, ὅτι θὰ θυγηθῆτε νὰ βλάψητε θεησκεῖαν Ἀποστολικὴν καὶ Χριστιανικὴν, Αἵματό διαπτον, ἥτις ὑπὸ Ἀληθινοῦ Παντεδυνάμου Θεοῦ συντεστήθη καὶ προστατεύεται; Οὐδαμῶς λέγομεν. Ναί!

Ἀποβάλετε λοιπὸν τὴν τοιαύτην ἰδέαν, καὶ μάθετε δεῖ ἐν τῷ Χριστιανισμῷ ὑπάρχει ἡ αἰώνιος Ἀλήθεια καὶ ἡ αἰώνιος σωτηρία εἰς πάντα πιστεύοντα εἰς Αὐτὸν. Πιστεύσατε λοιπὸν καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τηρήσατε τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ, ἐόν θέλητε νὰ σωθῆτε τοῦ αἰωνίου κυρὸς, εἰδ' ἄλλως εἰσθε ἀξιοὶ οἴκτου, οὕτω φρονούντες καὶ πράττοντες!

Ἐκ Κοζάνης

Δωρ Ξενοφ. Παπάμιχαήλ
πατὴρ

ΟΛΕΘΡΙΩΤΑΤΗ ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

«Ἐξομολοῦμαι σοι, Πάτερ, Κύριε τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις. Ναὶ ὁ Πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἐμπροσθέν σου..»

Ἰησοῦς Χριστὸς

Ἐν συνεχῶς νῆαι πρόδοι, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καταπληκτικαί, ἀναγγέλλονται εἰς τὰ μηχανικὰ μέσα, τὰ ὅποια κυριολεκτικῶς κατέφαγον τὰς ἀποστάσεις,

ἐνθ' ὁ ἄνθρωπος μετὰ θαυμαστῆς εὐχερείας δύναται νὰ περῇ εἰς τοὺς αἰθέρας καὶ νὰ βυθίζεται ὑπὸ τὰ κύματα, πλανώμενος ὑπεράγαν δεινὴν πλάνην, δὲν ἐπειμα-
λῆθη ἐκυτοῦ νὰ καταιγάθῃ, κατεχόμενος ἀγρίως ὑπὸ τοῦ σκοτεινοῦ τῆς ψυ-
λης φάσματος, τὴν ὁποίαν ἐπίσης ὁμως ἀγνοεῖ, καίπερ νομίζων ὅτι γινώσκει ταύ-
την, ἔχων τὴν ἐπανείδισιν ἐκείνην ἀμάθειαν, περὶ ἧς ὀρθότατα ὁ Πλάτων πα-
ρετήρησεν ὅτι: «Αὐτὴ ἐπὶ νείδιστος ἀμαθία, τὸ οἶσθαι εἶδέναι μὴ εἰδότα».

Ἡ τριτάταινα ἀνθρωπότης εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὸ τέλος τῆς ἀφαν-
τάστως σκοτεινῆς ὁδοῦ εἰς ἣν πρὸ πολλοῦ ἔχει εἰσέλθει, βλέπει τὰ
ἀστράπτοντα σημεῖα τῆς ὀλοταχῶς ἐρχομένης κανωλεθρίας, ἀλλ' οὐδαμῶς ἐννοεῖ
τὴν ὁπισθεν τούτων λειτουργεῖ καὶ διὰ τοῦτο γελοιοποιεῖται εἰς τὰς συνδιασκέψεις
καὶ τὰς συνελεύσεις αὐτῆς, εἰς τὸ ἀπαισέως χαζόν μὴδὲν καταλήγουσα
π. ν. τοτε—πλὴν «οἱ καιροὶ οὐ μενετοί». Καὶ ἐκίθυμον ἐνταῦθα πρὸς
ἔχουσιν τοῦ προσήκοντος ἀκριβοῦς φωτός, ἀνευ τοῦ ὁποίου εἶναι πρὸς τὸν ὅλον
καὶ σωτηρία δὲν ὑπάρχουσι, νὰ δώσωμεν σαφειστάτην εἰκόνα, ἀπτήν παράστα-
σιν τῆς ἀπερινοήτου μαωρίας τῶν σοφῶν, οἵτινες καὶ ἐπὶ ὁρῶσι τοσοῦτον
ἐπὶ τῆς καταστάσεως τοῦ κόσμου τούτου. Παρατηρήσατε! οὐδεὶς βεβαίως, ἀπολύ-
τως οὐδεὶς, ν' ἀμριθάλλῃ δύναται ὅτι ἡ ἀχανὴς Ρωσσία μὲ τὰς σκέψεις αὐτῆς, μὲ
τὰς κατευθύνσεις αὐτῆς, ἀποτελεῖ σπουδαιότατον συντελεστὴν διὰ τὴν
τοιαύτην ἢ τοιούτην συνολικῶς τῆς Ἀνθρωπότητος μορφῆς.

Παρατηρήσατε λοιπὸν πῶς σκέπτεται ὁ ἐν τῇ ἀχανεῖ ταύτῃ χώρᾳ σοφώτε-
ρος ὑπολαμβανόμενος, ὁ ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργὸς Δουνατσάρκου καλούμενος, εἰς
ὃ ἔχει δοθῇ νὰ μορφώσῃ ἅπασαν τὴν Ρωσικὴν νεολαίαν κατὰ τὸν τύπον, ἐν αὐτῇ
κρείττοντα θεωρεῖ.

Ὡς γνωστὸν πρὸ ὀλίγου ἐγένετο ὁ ἐορτασμὸς τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ μεγί-
στου τῆς Γερμανίας ποιητοῦ Γκαίτε, ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Δουνατσάρκου ἔ-
γραψεν ἄρθρον ἐν τῇ Ρωσικῇ ἑφημερίδι «Ἰοβέστια» ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁ κό-
σμος ἐμὰ τὸν Γκαίτε», γενικῶς ὡς «ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον» χαρακτηρισθὲν.
Ἐν τῷ ἄρθρῳ λοιπὸν τοῦτω τῶν Ρώσων ὁ σοφώτερος, αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἀντηλή-
ψεις τοῦ ὁποίου γίνεται τόσον τεραστίαι, τόσον ἐντονος ἐργασία ὥπως δώσωσι τὰς ἐν
τῷ βίῳ κατευθύνσεις εἰς τὸς αἰσθητικὰς νέων καὶ νεανίδων ἐν Ρωσίᾳ, μετὰ ὃν
ἄλλων, ἔγραψε καὶ τὰ ἑξῆς: «ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Χέρδερ καὶ τοῦ Σαϊνσπύ-
ρου, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Γερμανικῆς νεολαίας, ἤρχισεν ν' ἀν-
τύσσεται εἰς τὸν Γκαίτε ἡ ἄρνησις τῆς θεοητικείας. Τότε ἐγνώρισεν πλέον
τὴν φύσιν εἰς τὸ ἄμεσον μεγαλεῖδον τῆς. Ἡ φύσις ἦτο δι' αὐτὸν οὐσία—
ὕλη. Ὁ Γκαίτε ἀνεγνώρισεν μέσα εἰς αὐτὸ τὸ μέγα σύμπαν πελωρίας δυνατό-
τητας ἀναπτύξεως, κανονικὴν τελειοποίησιν ἐκείνης μορφῆς, μετὰ βασιν πρὸς νέαν

ιδιότηας, μέσα εις τὸ πελώριον σήμερον, ὅπου τὰ μέρη συνδέονται μὲ τὴν ἐνότη-
τα τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου. Ἦτο τοῦτο ὕλισμός, ἂν καὶ ὁ Γκαίτε δὲν πρὶν ἔφερε
τὴν λέξιν, ἐκεῖνος ὁ ὕλισμός, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Μάρξ, ὁμιλῶν διὰ τὸν Βάκω α,
μοντεριαλισμός γιμᾶτος ζώην καὶ χρώματα. Ἦτο τοῦτο τὸ πλέον ῥωμαλεὸν στοι-
χεῖον ἀπὸ ὅσα εἶχε ὁ Γκαίτε. Καὶ ὁ Ἑγκιελς ἀναγνωρίζει τοῦτο ὡς τὸ σπουδαιό-
τον τοῦ Γκαίτε, τὴν χαρμόσυνον ἐκείνην φυσιο-λατρικὴν εἰδωλολατρείαν».

Ἰστέ κατὰ τὸν ὕπατον ἐν Ρώσσοις σοφόν, τὸν Λουνατσάρσκυ, ἡ ἄρνησις
τῆς Θρησκείας εἶναι ἐπίταγὴ τῆς ἀληθείας, διότι αὕτη, ἡ ἄρνησις τῆς θρη-
σκείας δηλονότι, ἀγεί εἰς γνῶσιν τῆς φύσεως ἐν τῷ ἀμέσῳ αὐτῆς μεγαλείῳ, ἀπο-
καλύπτει ὅτι ἡ φύσις εἶναι οὐσία—ὕλη!

Οὗτος ὁμως, ὁ Λουνατσάρσκυ δηλονότι, ἔχει τόσῳ μωρὰν, τόσον ἐστριβλωμέ-
νην τὴν σκίψιν, ὥστε ἀδυνατεῖ νὰ ἐννοήσῃ δι·. Ἄν ὁ Γκαίτε, ὁ περιώνυμος τῆς
Γερμανίας ποιητῆς, ἀνεγνώρσεν ἐν τῷ μεγάλῳ τούτῳ Σύμπαντι «πελωρίας δυνα-
τότητας ἀναπτύξεως, κανονικῶν-τελειοποιήσεων ἐκάστης μορφῆς», δὲν ἦ-
το δυνατόν νὰ ἦνε ὕλιστής, διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους·

ΠΡΩΤΟΝ. Διὰ δὲ ὑπάρξιν μορφῆς, προϋποτίθεται ἔννοειν, ἐκδήλωσις τῆς
ὁποίας γίνεται, ἐκάστου ὕλικου μορίου καταλαμβάνοντος ἐντελῶς ὁρισμένην θέσιν,
ὅπως ἀποτελεσθῇ προεγνωσμένον σχῆμα, δι· ἐλλόγου καὶ σκοπίμου τοποθετήσεως
συνολικῶς τῶν ὕλικῶν μορίων, ἐν ἰθύνσει δυνάμεως ἀνωτέρας.

Καὶ ὅτι μὲν χωρὶς ἐλλόγου καὶ σκοπ· μου τῶν ὕλικῶν μορίων τάξεως δὲν ἀπο-
ποτελεῖται μορφή εἶναι ἀπολύτως πρόδηλον, ὅτι δὲ ἵνα τοῦτο γείνη, ἀνάγκη ἔθου
νυούσης ἀπολύτου δυνάμεως, εἰς ἣν πειθαρχεῖ ὁλοσχερῶς ἡ ὕλη, εἶναι ὡ-
σαύτως φανερόν ἐντελῶς, ἐκτὸς ἐὰν ὁ Λουνατσάρσκυ πιστεύει τὴν ὕλην «ἐνσυ·
νειδῆτον».

Ἄλλ· ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἐν Ρωσσίᾳ ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργός, ἡ ἐπίτροπος, ὅπως
ἐκεῖ καλεῖται, οὐκ οἶδε τί λέγει, διότι ἐφ· ὅσον ὁμιλεῖ περὶ «πελωρίας δυνατότητος
ἀναπτύξεως» ἐν τῷ μεγάλῳ Σύμπαντι, περὶ μεταβάσεως πρὸς νέας ιδιότητας, ἄρα
πρόκειται περὶ τροπῶν καὶ ἀλλοιώσεων, περὶ μεταβολῶν καὶ μεταμορφώσεων καὶ
ἐπομένων· Ἀκριβῶς ἡ ἀντιθέσεις ἡ μεταξὺ τῶν ἀπαύστων τροπῶν καὶ ἀλλοιώ-
σεων, ἀφ· ἑνὸς, τῶν μεταμορφώσεων καὶ μεταουιώσεων, ἀφ· ἑτέρου δὲ τοῦ **Στα-**
θερου **Νόμου** τοῦ ἀκάμπτους ἰθύνοντος ταύτας, ἀποδεικνύει τὴν ὑπαρ·ιν ἐ-
τέρας ὑπὲρ τὴν ὕλην οὐσίας, ἐκφρασις τῆς ἐνεργείας τῆς **Βηλήσεως**
τῆς ὁποίας εἶναι ὁ Νόμος, εἴς ὃν ἡ ὕλη ὁλοσχερῶς ὑπακούει.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ. Εἴτ· ἐννοεῖ, εἴτε δὲν ἐννοεῖ ὁ Λουνατσάρσκυ, ὁ ὁμιλῶν περὶ
«κανονικῆς τελειοποιήσεως ἐκάστης μορφῆς» ὀφείλει νὰ παριδέχεται τὴν ὑπαρξιν
καὶ ἐπιβολὴν κανόνος, ὁ ὁποῖος προδήλως, δὲν εἶναι, δὲν δύναται νὰ ἦνε ἄλ-

λος εἰ μὴ ὁ νόμος ἰκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἱστάμενος ὀπισθεν τοῦ μεγαλειώδους δικτύου τῶν φαινομένων τῆς ποικιλοστόλου πείρας, κατευθύνει ταῦτα πρὸς ἕκ προτέρου προεγνωσμένον καὶ προωρισμένον τέλος. Ἡ οὐσία λοιπὸν δὲν εἶναι ἡ «ὕλη», ἀλλὰ τὸ δι' οὗ ἐκφράζεται ἡ Βούλησις τῆς αὐτῆς, ΟΥΣΙΑΣ, τοῦ Α·Γ·ΔΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, δεδομένου ὄντος ὅτι δύο ἄπειρα σὺδαμῶς νὰ συνυπάρχωσι δύναμις καὶ, καθόσον τὸ ἐν περιορίζον θ' ἀντανήρει τὸ ἄλλο.

Ὁ σοφώτερος τῶν Ρώσων δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι. «Τὸ τρεπόμενον σὺδαμῶς ἀναρχον νὰ ᾔνη ἐύναται», διότι τὴν τροπὴν ἐν ἐκυτῷ ἔχον, ἄρα εἰσάγει τὴν ἀδυσώπητον ἐννοαν ὅτι. ΕΚ ΤΗΣ ἀνυπαρξίας ἤλθεν εἰς τὸ εἶναι, ἐπεὶ ὅτι καὶ τὸ ἀπαισίως χαίνον — 0 μηδὲν, ἀρνησις αὐτὸ τοῦ εἶναι ὄν, δὲν ἐύναται νὰ ᾔνη δημιουργικὸν ὄντοτήτων, ἄρα αὐτὸ τοῦτο, τὸ δι' ἐξ οὗκ ὄντων ἡ ὕλη ἐγένετο, μαρτυρεῖ τὴν ἀπόλυτον ὑπαρξιν πρωτάρχου οὐσίας, ἐκφρασις τῆς ἐνεργείας, τῆς πανοθενοῦς τῆς ὁποίας Βουλῆσεως, εἶναι ἡ ὕλη, ἀπαύστως τρεπομένη, ἕως τοῦ τὸν προωρισμένον ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος προσλάβῃται τύπον.

Τὴν μωρὰν ταύτην γνώμην τοῦ Λουνατσάρσκυ οἱ Πρωθυπουργοὶ τῶν μεγάλων Δυνάμεων ἔχοντες, πιστεύοντες δηλονότι ὅτι ἡ ὕλη εἶναι ἡ οὐσία, γελοιοποιοῦνται εἰς τὰς συγδιασκέψεις καὶ τὰς πονηρὰς αὐτῶν συνομιλίας, προσπαθοῦντες ν' ἀπατήσωσιν ἀλλήλους καὶ εἰς τὸ μηδὲν καταλήγοντες.

Ταῦτα δὲ συμβαίνουσι διὰ τὴν ἀνισόρροπον πρόδον ἐν ᾗ φαίνεται μὲν προωδευμένη ἡ Ἀνθρωπότης, ἀλλ' ἀγνοοῦσα τοῦ Πνεύματος τοῦς Ἀεθίους Νόμους, εἶναι μωρὰ καὶ τυφλὴ, βαίνουσα εἰς ἀπώλεαν, ἀκριβῶς διὰ τὴν ἀγνοίαν τῶν Νόμων τούτων οἵτινες ἰθύνουσι τὸ Σύμπαν.

ἈΘΗΝΑΙ

Ἀπρίλιος 1932

ἸΩΑΝΝΗΣ Γ. ἈΡΝΕΛΛΟΣ

Καθηγ. Μαθηματικῶν

JACOB OWBEGER

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΛΥΤΡΩΤΟΥ

(ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

II

ΩΡΑΙ ΕΣΧΑΤΗΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΕΩΣ

«Περιέμεινε συλλυπούμενον, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξε, καὶ παρηγορητὴν, ἀλλὰ δὲν εὗρηκα» (Ψαλμὸς ξη. § 21)

Ὅλα ὅσα τοῦ ἔκαμεν μέχρι τώρα ἡ ἀνθρωπίνη σκληρότης, σιωπηλῶς τὰ ὑπέφερεν, ἀεφῆρθη ὡς ἀρνίον ἐπὶ σφαγὴν» (Ἠσαίας κεφ. νγ' § 7). Τὸν ἐμαστιγώσαν, τὸν ἔστεψαν

μὲ ἀκάνθας καὶ ὁ Ἰησοῦ ἐσιώπησε. Τὸν κατήγγειλαν ψευδῶς, τὸν ἐχαρακτήρισαν ὡς κακοῦργον καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσιώπησεν. Τὸν διετρώπησαν εἰς τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσιώπησε. Ἀλλὰ τώρα κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας, τοῦ κατέφεραν ἓνα κτύπον, τὸν ἐπίασαν ἓνας πόνος ὁ ὁποῖος τὸν ἠνάγκασεν νὰ φωνάξῃ «Θεέ μου, Θεέ μου, διατί με ἐγκατέλιπες;» (κατὰ Ματθαῖον κεφ. κζ' § 46). Ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐγκαταλείπεται καὶ ἀπὸ τὸν Οὐράνιον Πατέρα! Τοῦτο εἶναι ἓνα μυστήριον, τὸ ὁποῖον εἶναι γοητὸν μόνον εἰς τὸ φῶς τῆς θείας δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης. Εὐρισκόμεθα ἄρα ἐδῶ πρωτίστως πρὸ ἐνὸς μυστηρίου τῆς θείας δικαιοσύνης. Ὁ ἀγαπητὸς Σωτὴρ δὲν ἐκρέματο διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ὡς μονομερὲς πρόσωπον ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ὁχι! Ἐκρέματο ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ὅλης ἐκπαιδύσεως ἀνθρωπότητος. Εἰς τὸ ἔθλον τῆς κατάρξεως ἦτο αὐτός ὁ δευτέρως Ἀδὰμ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρῃ ἀπάνω του τὴν ἁμαρτίαν τοῦ πρώτου Ἀδὰμ, καὶ τὴν ἁμαρτίαν ὅλων τῶν τέκνων τοῦ Ἀδὰμ. «Αὐτὸς τῶνόντι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἐβάστασε καὶ τὰς θλίψεις ἡμῶν ἐπεφορτίσθη» (Ψαλμὸς κεφ. γγ' § 4). Μὲ τὰς ἁμαρτίας ὅλου τοῦ κόσμου φορτωμένος ἐκρέματο ἄρα ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Οἱ ἄνθρωποι εἶχον ἀποστραφῇ ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ εἶχον στραφῇ πρὸς τὰ δημιουργήματα καὶ εἶχον πέσει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὴν τὴν ἀποστροφὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸν ἔπρεπε τώρα ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς ἐγκαταλείψεώς του ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, νὰ ἐπανορθώσῃ. Ἐπρεπε νὰ αἰσθανθῇ ὅτι εἶναι κακὸν καὶ πικρὸν, τὸ ὅτι ἐγκατέλιπες Κύριον τὸν Θεὸν σου» (Ἰερεμίας κεφ. β' § 19). Ὁ Χριστὸς ἔγεινεν, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «κατὰ ὑπὲρ ἡμῶν» (Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολὴ κεφ. γ' § 13). Αὕτη ἡ κατὰ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀγαπητοῦ Σωτήρος ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον ἐξωτερικῶς. Τώρα εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐσωτερικόν του ὡς ὕδωρ τὸ ὁποῖον σβύνει καὶ θε φῶς τῆς παρηγορίας, ὡς φωτιὰ ἡ ὁποία συνεπλήρωνε τὸ μέτρον τῶν πόνων του καὶ ὑπέκαιεν κάθε παρηγορίαν εἰς τὴν ψυχὴν του.

Ὁχι! ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀλλ' ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν ἀνθρώπων ἀνέκραξεν ὁ Ἰησοῦς «Θεέ μου, Θεέ μου, διατί με ἐγκατέλιπες». Αὕτη ἡ κραυγὴ τοῦ δευτέρου Ἀδὰμ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἦτο μίᾳ ἀποκάλυψις τῆς θείας δικαιοσύνης διὰ νὰ κηρύξῃ εἰς τὸν κόσμον: «Ὅποιος ἐγκαταλείπει τὸν Θεόν, θὰ ἐγκαταλείπεται καὶ ἀπὸ τὸν Θεόν. Εἰς αὐτὴν τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, φανερώνεται καὶ τὸ μυστήριον τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰησοῦ. Τοῦτο τὸ πικρότατον ὅλων τῶν παθῶν, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἔλθῃ ἐπὶ ἐνὸς ἀνθρώπου, ἐπῆρεν ὁ Ἰησοῦς ἐπάνω του πρὸς παρηγορίαν ἰδικῆς μας. Περισσότερον πόνον ἀπὸ χίλιες πληγὰς προξενεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἢ ἀπομάκρυνσις ἐκάστης παρηγορίας. Τοῦτο εἶναι διὰ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ἡ σκοτεινὴ νύκτα, ὅπου δὲν μένει τίποτε ἄλλο εἰς τὸν ἄνθρωπον ἢ ἡ ράβδος τῆς τυφλῆς ὑπακοῆς. Καὶ χιλιάδες ὀφείλουν νὰ υποφέρουν τοιαύτην θλίψιν καὶ τοιοῦτον πόνον. Χιλιάδες πιέζει ἓνας πόνος τῆς ψυχῆς, ὁ ὁποῖος τοὺς φαίνεται πικρότερος ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν θάνατον. Χιλιάδες ὀφείλουν νὰ περάσουν μίαν νύκτα ἀπαρηγορησίας, διὰ νὰ φθάσουν τέλος μετὰ ἄρκετόν πόνον εἰς τὴν μακαριότητα τῆς στενῆς ἐνόητος μετὰ τὸν Θεόν.

Οὐδέποτε θὰ εἰμεθα εἰς θέσιν νὰ υποφέρωμεν ἓνα τοιοῦτον πόνον τῆς ψυχῆς, εἰὰν δὲν τὸν εἶχεν ὑποφέρει πρὸ ἡμῶν ὁ ἀγαπητὸς Σωτὴρ. Κατ' ἐκείνην τὴν τρομερὰν ὥραν τῆς ἐγ-

καταλείψω ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἐκυμάτιζον καὶ περιέτρωνον, ἐσφυρηλάτιζον καὶ ἔκατον τὴν καρδίαν τοῦ Ἰησοῦ, ὅλη ἡ θλιψὶς καὶ ὅλος ὁ φόβος, ὅλη ἡ στενοχωρία καὶ ὅλος ὁ τρόμος ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἐκεῖνος τὰ ὑπέφερε διὰ νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρωμεν τοιαῦτα, τὰ ἐβάστασεν Ἐκεῖνος, ἵνα ἡμεῖς, ὅπως οἱ ἅγιοι πατέρες λέγουν, μὴ εἴμεθα μακρὰν τῆς θείας παρηγορίας καὶ νὰ μὴ εἴμεθα ἐγκαταλειμμένοι. Διὰ νὰ ξεύρωμεν λοιπὸν ὅτι πραγματικῶς ὑπέφερεν αὐτὸν τὸν τρομερὸν πόνον τῆς ψυχῆς ἀνέκραξεν οὗτος εἰς τὸν κόσμον ἔξω «Θεὲ μου, Θεὲ μου δικτὶ μὲ ἐγκατέλειπες». Ὡς θαυμάσιον μυστήριον τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰησοῦ! Τώρα δύναται ἕκαστος ἐξ ἡμῶν καὶ εἰς τὰς πλείον σκοτεῖ νὰς ὥρας νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς λόγους τοῦ ψαλμοῦδου: «Καὶ ἐν κοιλάδι σκιᾶς θανάτου ἂν περιπατήσω, δὲν θέλω φοβηθῇ κακὸν διότι Σὺ εἶσαι μετ' ἐμοῦ» (Ψαλμὸς κγ' 4). Ναι ὁ Κύριος δὲν ἐγκαταλείπει τοὺς ἰδικούς του. Ἄν καὶ φαίνεται ἐνίοτε σὰν νὰ εἶχε ἐντελῶς ἀπὸ σένα ἀποτραβηχθῇ, εἶνε μόνον φαινομενικῶς, ὁ Κύριος εἶνε πλησίον σου, εἶναι μόνον μιὰ δοκιμὴ. Ὁ Κύριος σὲ ἀφίνει νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὰ πάθη του, διὰ νὰ δύναται νὰ σ' εὐτυχίσῃ μετὰ τὴν δόξαν του. Ὁ Ἰησοῦς μᾶς ἔχει ἄρα τόσον ἀγαπήσῃ ὥστε ἐπῆρε καὶ εἰς τὰς τελευταίας ἀκρόμυ ὥρας τῆς ζωῆς του τὸ βαρύτερον πάθος διὰ νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ τὸ πικρότερον. Ἡ ἀγάπη ὁμῶς ἔχει ἕνα ἄγιον δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἀνταγάπης. Πῶς δεικνύεται ὁμῶς αὕτῃ ἡ ἀγάπη; Ἡ γνησίᾳ ἀγάπῃ, δὲν εἶναι μόνον καινὴ αἰσθηματικῶν λήξεων, ἀλλὰ δεικνύεται ὡς ἀληθὴς ἀγάπη εἰς πράξεις καὶ θυσίας διὰ τὸ ἀγαπημένον ὄν. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν φανερώνεται καὶ δοκιμάζεται ὡς πρὸς τὴν γνησιότητά της εἰς τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν, διότι οὕτως ὁμιλεῖ ὁ Κύριος: «ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ φυλάττων αὐτάς, ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἀγαπῶν με» (κατὰ Ἰωάννην κεφ. ιδ' § 21).

Χριστιανὲ μου, ἀπὸ ἀγάπῃ πρὸς ἐσένα εἶνε κρεμασμένος ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Δι' ἐσὲ ἐπέρασε τὴν νύκτα τῆς θείας ἐγκαταλείψεως. Τὸν ἀγαπᾷ καὶ ἐσύ; Εἶσαι πιστὸς πρὸς Αὐτὸν ἢ τὸν ἔχεις ἐγκαταλείψει; Κύταξε μέσα εἰς τὸ ἐσωτερικόν σου, διερεύνησε τὰς ἡμέρας τοῦ παρελθόντος καὶ σκέψου. Ἐκάστη βαρεῖα ἁμαρτία εἶναι μιὰ ἀποστροφή τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ μιὰ παράβασις εἰς τὸ δημιουργημα. Χάριν ἐνὸς ἀνθρώπου, μίᾳ παρουσίας, μίᾳ ἀπολαύσεως ἀποστρέφεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Κύριον του καὶ Σωτῆρα καὶ βαδίζει ἀπηγορευμένας ὁδοὺς. Ὅστις ἁμαρτάνει βαρεῶς πρέπει νὰ εἰπῇ εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ: «ἔχω ἐγκαταλείψει τὸν Θεόν». Δὲν θέλω νὰ ὁμιλήσω ἐδῶ δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι εἶχον τὸ δυστύχημα νὰ πέσουν τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην φοράν, ἀλλὰ πάλιν μετανοοῦντες ἐπιστρέφουν εἰς τὸν Θεόν. Θεὲ μου, ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ ὅποιος δὲν θὰ εἶχε ποτὲ μίαν ὥραν ἀδυναμίας! Βεβαίως εἶναι καὶ τοῦτο μιὰ στιγμιαία, πολὺ ἀξιοθρήνητος ἀποστροφή ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλὰ πραγματικὴν ἐγκατάλειψιν δὲν θέλω νὰ τὴν ὀνομάσω. Μία ἐγκατάλειψις τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁμῶς, ὅταν ὁ ἁμαρτωλὸς δὲν θέλει νὰ γνωρίζῃ τίποτε περὶ ἐπιστροφῆς πρὸς τὸν Θεόν, ὅταν ζῇ ἐπὶ μῆνας ἢ ἔτη εἰς τὴν βαρεῖαν ἁμαρτίαν καὶ ὅλας τὰς σκέψεις καὶ πράξεις του κατευθύνει πρὸς τὴν γῆν τῶν πλασμάτων, τὴν ἀπόλαυσιν καὶ τὸ κέρδος. Πόσοι χριστιανοὶ δὲν ζοῦν οὕτως! Εἰς πόσους δὲν ἔγεινε ὁ ἀγαπητὸς Σωτὴρ, ἂν ὅχι ἐχθρὸς, ἀλλὰ ξένος; Διὰ πόσους δὲν ἰσχύει ἡ φωνὴ τοῦ πόνου τοῦ Κυρίου: «Ἐένος ἔγεινα εἰς τοὺς ἀδελφοὺς μου καὶ ἄλλο γένος εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς μητρός μου» (ψαλμὸς ξθ' § 8) Ὡς τέκνον τοῦ ἀνθρώπου, ἴσω

ισχύει καὶ δι' ἐσὲ αὐτὸ τὸ παράπονον. 'Εὰν ὅμως δὲν ἰσχύει δι' ἐσένα τότε σ' ἐρωτῶ δια τί ἐγκατελείψεις; τὸν Θεὸν καὶ Κύριόν σου; Ἴσως ἐπειδὴ ὁ πόθος τῶν ὀφθαλμῶν σου σὲ ἀπεμάχρυνε καὶ σὲ ἤλκυσε ἀλλοῦ. Ἀλλὰ ὑπάρχουν περισυῖαι καὶ πλούτη τὰ ὁποῖα εἶναι περισσότερα καὶ μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ μοιράσῃ τὸ βασίλειόν του μὲ σένα; Διατί ἔχεις ἐγκαταλείψει τὸν Θεόν; Ἐπειδὴ ὁ σαρκικός πόθος σοῦ ἔθεσε δεσμὰ καὶ σὲ κατέρριψεν εἰς τὴν ἀκαθαρσίαν τῶν αἰσθητικῶν ἀπολαύσεων. Ἐπειδὴ εἶσαι μετὰ ἐκείνων «τῶν ὁποίων ὁ Θεὸς εἶναι ἡ κοιλία καὶ ἡ δόξα αὐτῶν εἶναι ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἵτινες φρονοῦσι τὰ ἐπίγεια» (Πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολὴ κεφ. γ' § 19) καὶ εὐχῆς τὴν εὐτυχίαν σου εἰς τὰς ζωϊκὰς ἀπολαύσεις. Ἀλλὰ δὲν ἔμαθες ποτὲ ὅτι ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ἀμάρτημα ἐκδικεῖται εἰς τοὺς ἀνθρώπους; Δὲν ἔμαθες ποτὲ ποῖαν διχόνοιαν καὶ πόσον διχασμόν, ποίας μεμψιμοιρίας προξενεῖ εἰς τὸ ἐσωτερικόν σου; Δὲν ἔμαθες ποτὲ ὅτι ἀκριβῶς αὕτῃ ἡ ἀμαρτία κατστρέφει τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενείας, φονεύει τὰς ψυχὰς καὶ ρίπτει προῶρως τὸ σῶμα εἰς τὸν τάφον; Ὡ, τί εἶνε αὕτῃ ἡ ἐφήμερος ἀπώλειαις τῶν αἰσθήσεων ἐν συγκρίσει μὲ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν κατοχὴν τοῦ Θεοῦ; «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τὴν καρδίαν, λέγει ὁ Κύριος, διότι αὐτοὶ θέλουσιν ἰδεῖ τὸν Θεόν» (κατὰ Ματθαῖον κεφ. ε' § 8). Δὲν εἶναι τοῦτο εὐτυχία; Διατί ἐγκατελείψεις τὸν Θεόν; Διότι εἰσήλθεν εἰς τὴν καρδίαν σου ἡ ἀλαζονία τῆς ζωῆς, διότι ἐνύμizες ὅτι εἶναι ἐντροπὴ νὰ ὑπηρετήσῃς τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἐπειδὴ σὺ ἤθελες νὰ εἶσαι ὁ ἱδιὸς Θεὸς καὶ εἶχες ξεχάσει ὅτι **ἐνὰ ὑπηρετήσῃ τις τὸν Θεόν, σημαίει νὰ κυριαρχήσῃ, νὰ ὑπηρετῇ ὁμῶς τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἶναι κυριονομῶν καὶ ἐνοχασίαν**. Διατί ἔχεις ἐγκαταλείψει τὸν Θεόν καὶ Κύριόν σου; Ἐχεις πράγματι εὑρεῖ μεγαλύτερα καὶ πολυτιμότερα ἀγαθὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σοῦ προσφέρει ὁ ἀγαπητὸς Σωτὴρ; Ὁ προφήτης σοῦ δίδει ἐπὶ τῶν ἐρωτήσεων αὐτῶν τὴν ἐξῆς τρομερὰν ἀπάντησιν «πάντες οἱ ἐγκαταλείποντές σε θέλουσι κατασχευθῇ καὶ οἱ ἀποστᾶται ἐμοῦ θέλουσι γραφθῇ ἐν τῇ γῇ, διότι ἐγκατέλιπον τὸν Κύριον, τὴν πηγὴν τῶν ζώντων ὑδάτων, (Ἰερειῆας κεφ. ιζ' § 13) καὶ «Ἐπικατάρατος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐλπίζει ἐπὶ ἄνθρωπον καὶ τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοῦ Κυρίου. Διότι θέλει εἶσθαι ὡς ἡ ἀγριομυρική ἐν ἐρήμῳ καὶ δὲν θέλει ἰδεῖ ὅταν ἔλθῃ τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ θέλει κατοικεῖ τόπους ξηροῦς ἐν ἐρήμῳ, γῆν ἀλμυρὰν ἀκατοίκητον» (Ἰερειῆας κεφ. ιζ' § 5—6) Ναί! Ἔτσι εἶναι. Τὸ νὰ ἐγκαταλείπῃ τις τὸν Θεόν σημαίνει νὰ πίπτῃ εἰς τὴν δυστυχίαν. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι ἡ περὸ ὅσα ἐποχὴ μας κατὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ὀρνοῦμεν μίαν γενικὴν ἀπομύκρυνσιν ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἐγὼ σὰς ἐρωτῶ. Ἐχει καλλιετερεύσει ἡ κατάστασις ἀπ' ὅτου οἱ ἄνθρωποι ἐγκατέλειψαν τὸν ἀγαπητὸν Σωτῆρα, τῆς Ἐκκλησίαν Του, τὰς ἐντολὰς Του καὶ τὰ μέσα τῆς χάριτός Του;

Ποῦ εὐρίσκεται σήμερον ἡ εὐτυχία; Ποῦ ἡ χαρὰ; Ποῦ εἶνε ἡ ἀμοιβὰ ἐμπιστοσύνης καὶ ἡ εὐκρίνεια καὶ ποῦ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον; Δὲν ἔχουν κλονισθῇ ὅλα ἐκεῖνα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ βασίζεται ἡ οἰκογένεια καὶ τὸ Κράτος; Δὲν ἔχει ὑποσκαφθῇ ἡ σεμνότης, ἡ ἠθικὴ, τὸ ἱερὸν τῆς οἰκογενείας καὶ δὲν εὐρίσκεται εἰς ἰσχυρὸν κλονισμόν πᾶν ὅτι μέχρι τοῦδε ἦτο ἅγιον καὶ ἠθικόν; Ὡ κόσμε, διατί ἔχεις ἐγκαταλείψει τὸν Θεόν σου καὶ Κύριόν σου καὶ ποῦ ἐπῆγες, ἕως ποῦ ἔφθασες; Ὡ, ἐπίστρεψον πρὸς Αὐτόν! Πτωχὸν τέκνον τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἐβάδιζες τὰς ὁδοὺς τοῦ σκότους καὶ τοῦ θανάτου, ἐπί-

στρεψεν πρὸς τὸν Θεόν. Βλέπε πόσον εἶναι πρόθυμος νὰ σὲ ἀποδεχθῇ πάλιν, ὅπως ἔχει παραλάβει κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας Του, τὸν ληστήν, ἃν καὶ εἶχεν ἐγκαταλείψει οὗτος ἐπὶ μακρὸν τὸν Θεὸν του. Διὰ τοῦτο κρέμεται ὁ Σωτὴρ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ εἰς τὸ ἔσχατον σκότος τῆς ἐγκαταλείψεως διὰ νὰ ἀπελευθερώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ σκότος καὶ τὴν δυστυχίαν εἰς τὰ ὅποια ἐρρίφθη ὁ ἴδιος ὅταν ἐδάδιζε τὰς ὁδοὺς τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἀμήν.

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΓΗΝ

Ὁ Γολγοθᾶς καὶ ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ, τὰ δύο αὐτὰ μέρη τὰ ὁποῖα εἶδαν τὸν ἐπίλογον τῆς τραγωδίας τοῦ Σωτῆρος, ἔγιναν κέντρα προσκυνήματος καὶ σεβασμοῦ τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς διαδόσεως τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔγιναν τὸ σημεῖον τοῦ προσκυνήματος τῶν εὐγενῶν ψυχῶν αἱ ὁποῖαι ἐποτίσθησαν ἀπὸ τὴν θιέρονον διδασκαλίαν τοῦ ἁγίου Ναζωραίου. Ἐπὶ δίκαια ἐννέα αἰῶνας συγκεντροῦνται ἐκεῖ οἱ χριστιανοὶ διὰ νὰ ἀτενίσουν τὴν χώραν ὅπου ἐπαίχθη τὸ δράμα τοῦ Διδασκάλου.

Ἄλλ' οἱ διωγμοὶ καὶ αἱ αἰρέσεις αἱ ὁποῖαι ἔλαβον χώραν διὰ μέσου τῶν αἰώνων δὲν ἐσιδίσθησαν οὔτε τὸν Γολγοθᾶ καὶ τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἱερὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ μέρη ὑπέστησαν οὐχὶ ὀλίγας διδωλῶσεις καὶ ὕβρεις.

Ὁ Ῥωμαῖος αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς, ὁ φίλος τῶν Ἀθηνῶν εἰδωλολάτρης, κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ δευτέρου αἰῶνος μετὰ Χριστόν, ἔκαμε μίαν ἀγρίαν ἐπιθέσιν κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Κυριευμένος ἀπὸ τὴν μονομανίαν νὰ ἀνατρέψῃ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ νὰ μετατρέψῃ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς μητροπολιν τῆς εἰδωλολατρίας μὲ τὸ ὄνομα «Αἰλία Καπιτολίνα», ἔδωκε διαταγὴν εἰς καθὲ ἀνάμνησιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου καταστραφῇ τελείως ἐπὶ τὴν ἱερὰν πόλιν ἀμέσως. Καὶ ἐφαρμόζων τὴν διαταγὴν του ἔσπευσε νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν βράχον τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ κἀπὶ τὸ σωροὺς χώματος καὶ λίθων. Καὶ τόση ἦτο ἡ ἐξαφάνισις ὥστε εἰς ἕνα διάστημα ἑκατὸν μέτρων ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Τάφου, ἐφύτευσε δένδρα καὶ κατεσκεύασε ἕνα πάρκο, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἔστησε τὰ ἀγάλματα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀφροδίτης.

Ἄλλ' ὅλαι αὗται αἱ προσπάθειαι τοῦ αὐτοκράτορος δὲν ἐπέφεραν παρὰ τὸ ἀντιθετὸν ἀποτέλεσμα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὠνευρέτετο· ἐκεῖνος, διὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διεσώθη ὁ τάφος ὁ σκεπασμένος μὲ τὸν κήπον

και το υτοχρόνως επιδεικνύεται η αυθεντικότητα της ταπείνωσης μέχρι σήμερα. Αν δὲν είχε σκεπασθῇ με τὸ χῶμα ἀπὸ τὸν Ἀδριανόν, ποῖος ἤξεύρει ἂν ἔπειτα ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους θωγμοὺς τοῦ χριστιανισμοῦ θὰ κατωρθοῦτο νὰ διασωθῇ ὁ τάφος καὶ νὰ εἶναι γνωστὴ ἡ θέσις του. Ἐνῷ τώρα γνωρίζομεν ἀκριδῶς τὸ μέρος, χάρις εἰς τὴν τρελλὴν σκέψιν τοῦ Ἀδριανοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνῶμιεν οὐκ ἐλάττω ὄν τάφον θὰ μπορούσε νὰ θάψῃ καὶ τὴν θρησκείαν τοῦ μεγάλου Διδασκάλου.

Καὶ ἔτσι μετὰ δύο αἰῶνας ἡ αυτοκράτειρα Ἀγία Ἑλένη ἀνεῖρε τὸν τίμιον Σταυρόν, ἀποκαλύπτουσα τὸν Ἅγιον Τάφον ἐν τῇ ἀρχιεῖς πότει γυμνότητι.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ ἁγίαν Ἑλένην ὁ υἱὸς τῆς Κωνσταντίνου ἀπεφάσισεν ὡς ἀνεγερθῇ ἕνας ναὸς ἀντάξιός εἰς τὸ μᾶλλον σιδηστὸν μέρος τοῦ κόσμου. Καὶ ἔτσι ἰδρύθησαν τρία ἱερὰ χωριστά, ἡ Ἀνάστασις, ὁ Γολγοθᾶς, καὶ τὸ Μαρτύριον, συνδεόμενα μεταξύ των μετὰ μίαν ζώνην στοῦν καὶ θόλων.

Κατὰ τὴν περιγραφὴν τὴν ὁποίαν μᾶς ἔκαμεν ὁ Εὐδοκίος, τὰ διδφορα οἰκοδομήματα ἦσαν τοποθετημένα ὡς ἑξῆς: Πρὸς δυσμὰς ἡ Ἀνάστασις σιειασμένη ἀπὸ θύλα ὁδὸν τύπου ὁμοίου μετὰ ἑκείνου ποὺ ὑπάρχει σήμερα. Πρὸ αὐτῆς ἔξετεινέτο μία μεγάλη πλατεία κλειστὴ ἀπὸ τὰ τρία μέρη μετὰ σιειᾶν. Πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸν μέρος τῆς πλατείας αὐτῆς ὕψοιο, προσισταυόμενος ἀπὸ σιδηρᾶν ζώνην ἐν σχήματι κυκλιδωματος, ὁ λόφος τοῦ Γολγοθᾶ. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Μαρτυρίου συνεκινῶναι μετὰ τὸν Γολγοθᾶν καὶ μετὰ τὸ μέρος τῆς στοᾶς τὸ ὁποῖον εὐρὶ σκετο ἀπέναντι ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν εἶχε δύο σιειρὰς κινῶν. Καὶ τέλος ἕνα εὐρὸ προαύλιον ἀποτελεῖ, πρὸς ἀνατολὰς τὴν εἰσοδὸν ὄλων τῶν διοφόρων ἱερῶν ἰδρυμάτων. Ὅλα ὡς αὐτὰ τὰ οἰκοδομήματα κατεστράφησαν τελείως ἀπὸ τὴν βυρβαρικὴν ἐπιδρομὴν τοῦ Χωσρόη τὸ 614 μετὰ Χριστόν. Ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ Μοδῆστου ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Τάφου ἀνοικοδομήθη γρήγορα. Πράγματι τὸ 628 ἦτο ἤδη ἐτοιμὴ νὰ δεχθῇ τὸν σταυρόν τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Ἡράκλειος ἐπῆρε πίσω ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἔπειτα ἀπὸ μίαν ὑπέροχον νίκην.

Ἐκτοτε ἡ Ἀνάστασις, τελείως ἀνοικοδομηθεῖσα, ἔγινε ἡ κυρία ἐκκλησία. Τὸ Μαρτύριον ἀπεναντίας δὲν κατωρθώθη νὰ ἀνοικοδομηθῇ παρὰ μόνον ἐν μέρει. Καὶ ἔτσι τὰ μνημεῖα αὐτὰ ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας ἔμειναν ἀθίκτα εἰς τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν λατρείαν τῶν πιστῶν. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1009 ὁ χαλίφης Χακίμ, ἀρχηγὸς τῶν Δρούσων, ἐπέδραμε κατὰ τῆς Παλαιστίνης ὡς μάστιξ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκρήμνισε ὡς τὰ θεμέλια τὰ ἱερὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Τὸ 1042 ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος, ἀνοικοδόμησε τὰ καταστραφέντα ἱερὰ. Ἀλλ' ἔτι μετὰ ὀλίγα ἔτη κατέλαβον τὴν Ἱερουσαλὴμ οἱ σταυροφόροι ἐθεώρησαν ὡς

ταπεινά τὰ ὑπάρχοντα ἱερὰ καὶ κατασκεύασαν ἄλλα μεγαλοπρεπέστερα. Εἰς τοὺς ἐπομένους αἰῶνας ἔγει· αν διὰφοροὶ μεταβολαὶ εἰς τὰ ἱερὰ αὐτά. Καὶ ἔτσι οἱ χοριστιανοὶ προσερχόμενοι μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὰ μέρη τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ εδ-
 ρίσκουν διὰ τὰ σημεῖα οὗτοι διεδραματίσθη τὸ θεῖον δράμα τῆς σωτηρίας τῆς
 ἀνθρωπότητος καὶ γοναρίζουν μετὰ σεβασμὸν εἰς τὸν τόπον τοῦ μαλλοῦ ὑπερέχου Δι-
 δασκάλου τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ ἔζησε νὰ ἀνυψώσῃ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν
 Θεόν.

Η ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

Τὸ καὶ* αὐτὰς τὰς ἡμέρας συγκληθὲν Δ' σινέδριον τοῦ ἐφημεριακοῦ κλή-
 ρου φέρει πάλιν ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς καθόλου μορφώσεως τοῦ κλήρου.
 Ὡς ὁρθῶς ἐτονίσθη ἐπανειλημμένως εἰς τὴν «Ἐστία», ἐν διὰ μορφωμένου κα
 ταλλήλως κλήρου ἐκαλλιεργεῖτο ἡ τόσον ἐκθέω· ἐρριζομένη παρ' ἡμῖν θρησκευτι
 κότης, «ἡ ἀντιμετώπισις τῆς κρίσεως—κρίσεως ποὺ ἔχει βαθύτητα καὶ σημαντι
 κώτατα ἠθικὰ αἰτία—θὰ ἦτο ἀπείρως εὐχερεστερά».

Δυστυχῶς πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι, ἐνθ' δι' ὅλα φροντίζομεν, διὰ τὰ ἀναδι-
 οργανώνομεν, ἀδιαφοροῦμεν μόνον διὰ τὴν μόρφωσιν κλήρου ἀξίου τῆς ἀποστολῆς
 του, διὰ τοῦ ὁποῖου μόνον θα ἡδύνατο νὰ προαχθῇ πραγματικῶς ἡ ὑγιὲς θρησκευ
 τικότης. Καὶ ὅμως μία πολιτεία καλῶς ὑπολογίζουσα τὰ πράγματα θὰ ἐφρόντιζεν
 πρωτίστως δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, καθ' ὅσον ὁ ἄξιος τοῦ ὀνόματος τοῦ κληρικὸς δὲν
 θάῃτο μόνον ὁ ἐμφυχωτῆς τοῦ ὕγιους θρησκευτικοῦ συνεισθήματος, ἀλλ' ὁ ἀληθὲς
 διδάσκαλος καὶ καθοδηγὸς τῆς κοινωνίας, ὁ ὥς ἐκ τῆς θέσεώς του ἀμεσώτερον ἐπι
 ὅρων ἐπ' αὐτῆς. Διότι ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ κατανοηθῇ ὅτι ἔργον τοῦ κληρικοῦ
 δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται μόνον ἡ ἐπιτέλεσις ὀρισμένων τελετουργικῶν καθηκόντων
 τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ διὰ νὰ τελεσθοῦν προπὸντως προϋποθέτουν μόρφωσιν καὶ ἀ
 νωίτην ἀντίληψιν, ἀλλ' εἶνε πολὺ εὐρύτερον καὶ ἀνώτερον τούτου. Ὁ καλὸς
 κληρικὸς, ὁ ἀξίος τοῦ ὀνόματος του, ἔχει μεγίστην ἀποστολὴν δὲν ἔχει νὰ πολε
 μήσῃ μόνον—ἰδίως διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος—τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν ἀνηθικὴν
 τητα, δὲν ἔχει νὰ ἐνσταλάξῃ μόνον εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ ποιμνίου ὑψηλότητες τι
 νὰς ἀρχάς, καὶ εὐγενέστερα ἰδεώδη, ἀλλ' ἔχει καθήκον νὰ συντελέσῃ εἰς καταπολι
 μνησιν τῆς δεισιδαιμονίας, τῆς τυπολατρίας καὶ τῆς νοσηρᾶς ἐκδηλώσεως θει
 σκευτικότητος, ἡ ὁποία διαρύνει τὴν κοινωνίαν ὅσον καὶ ἡ ἀθεΐα.

Εἶνε πράγματι κτηρὸς νὰ σκεφθῇ ἡ Πολιτεία διὰ τὴν ρύθμισιν τοῦ ζητήμα
 τος τούτου διότι εἶνε ἀληθὲς ἀκατανόητον πῶς ἐνθ' καὶ ὁ ἐλάχιστος πολιτειακὸς
 ἡ ἐκπαιδευτικὸς ὑπάλληλος, ἀδιάφορον ἂν εἰς πόλιν ἢ εἰς κώμην ἢ εἰς χωρίον,

πρέπει νὰ ἔχη κάποιον διπλωμα, ἀνεχόμεθα, ἐν ταῦτοις, οἱ πνευματικοὶ καὶ ἡθικοὶ διδάσκαλοι καὶ καθοδηγοὶ τοῦ λαοῦ νὰ εἶνε, ὡς τὸ πολὺ, ἄνθρωποι ἀμόρφωτοι, συντελοῦντες μᾶλλον εἰς ἐπισχότισιν παρὰ εἰς διαφωτισμὸν αὐτοῦ, τυφλοὶ ὁδηγοὶ τυφλῶν. Εἶνε ἀληθῶς ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἀποκτησωμεν, ἐπὶ τέλους, κληρὸν μορφωμένον, ἱσταμένον ἐπὶ τοῦ πεδίου, ἐφ' οὗ ἱστανται καὶ αἱ λοιπαὶ ἡγέτιδες τάξεις.

Ὁ ρόλος τοῦ κληρικοῦ εἶνε ὄντως μέγιστος καὶ ἡ ἐπίδρασις του εἰς τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν ἀνυπολόγιστος· ὁ λόγος του καθοδηγεῖ, ἡ συμβουλὴ του ἐπηρεάζει, τὸ παράδειγμά του διδάσκει. Ὁ μορφωμένος κληρικὸς θὰ δώσῃ τὴν ὁρίαν καὶ ἐκθυσθῇ εἰς τὰς μεγάλας μάζας, ὁ ἀμόρφωτος θὰ καθοδηγήσῃ εἰς τὸ κακόν· καὶ ὅταν λέγω μορφωμένος καὶ ἀμόρφωτος δὲν ἐννοῶ μόνον μόρφωσιν πνεύματος, ἀλλὰ καὶ μόρφωσιν ἥθους καὶ τοῦ καθόλου χαρακτήρος· δὲν ἐννοῶ μόνον σύνολον γνώσεων, περισσευομένων εἰς τὸ παρελθόν, ἀλλὰ κυρίως γνώσιν τῆς κοινωνίας, τῶν ὁποίων θὰ διδάξῃ, γνώσιν τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν ἀνησυχιῶν τῆς, τῶν πό-
 ὦν καὶ τῶν ἀντιλήψεων τῆς.

Τόσον μεγάλη καὶ σπουδαία εἶνε ἡ ἐπίδρασις τοῦ κληρικοῦ, ὁ ὁποῖος καταντᾷ διδάσκαλος καὶ ὁ καθοδηγὸς τοῦ ποιμνίου, ὥστε ἡ Πολιτεία ἢ κηδομένη τῶν συμφερόντων τῆς, θὰ ἔπρεπε καὶ ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τοιοῦτον ἀξίωμα νὰ τὸ εἶδη μισθῶν.

Αὐτὸ τὸ κατενόησαν ὅλα τὰ κράτη, ὅχι μόνον τῆς Ἑσπερίας Ἑβρώπης, ἀλλὰ καὶ τῆς Χερσονήσου μας καὶ ἐφρόντισαν διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ κλήρου. Εἰς τὴν Ρουμανίαν, διὰ νὰ φέρω, παράδειγμα γειτονικοῦ κράτους, τελοῦντος ὑπὸ συνθήκας παραπλησίους πρὸς τὰς ἰδικὰς μας, οὐδεὶς ἤμπορεῖ νὰ γίνῃ κληρικὸς, εἴαν δὲν εἶνε πτυχιούχος θεολογικῆς σχολῆς· αἱ τρεῖς πανεπιστημιοκαὶ θεολογικαὶ σχολαὶ τῆς Ρουμανίας ἀριθμοῦν 5 000 περίπου φοιτητάς καὶ οἱ ἐξερχόμενοι τῶν σχολῶν τούτων ζοῦν ὅπως ὅλοι οἱ ἀπόφοιτοι τῶν ἄλλων σχολῶν ἀξιοπῶς, Παρ' ἡμῖν παρὰ τὰ ληφθέντα ἐπὶ τοῦ χρότου ὡς τὸ πολὺ μέτρα διὰ προσόντα τοῦ κλήρου τῶν πόλεων μόνον, ὥστε ὁ κληρικὸς τῶν χωρῶν, τῶν χωρίων καὶ τῆς ὑπαίθρου δὲν χρειάζεται νὰ ἔχη μόρφωσιν, ἡ μοναδικὴ Θεολογικὴ σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου μας ἀριθμεῖ μόνον 150 φοιτητάς καὶ οἱ ἀπόφοιτοι τῆς λιμοκίνοῦν, μὴ δυνάμενοι νὰ εὗρουν οὔτε ἐκπαιδευτικὴν, οὔτε ἐκκλησιαστικὴν θέσιν καὶ ἀναγκάζονται νὰ τραποῦν οἱ πλείστοι εἰς ἀλλότρια.

Πάντως ἐλπίζομεν νὰ κατανοήσῃ, ἐπὶ τέλους, ὁπὸ τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡ σημασία κλήρου ἀληθῶς μορφωμένου, ὅχι μόνον διὰ καθαρώς θρησκευτικοῦς, ἀλλὰ καὶ δι' αὐριτέρους κοινωνικοὺς σκοποὺς.

Δ. Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ Ο ΔΑΝΕΙΣΜΟΣ

Εἰς τὴν κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς μωσαϊκῆς νομοθεσίας περιλαμβάνετε τὸ νὰ μὴ εἶνε εἰς τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ κανεῖς ἐνδεῖς. Τὸ νόημα τοῦ νομοθέτου ἦτο ὅτι ὁ ἐνδεὴς δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφῇται ἀδοθήτορος, ἀλλὰ νὰ συντρέχεται καὶ νὰ βοηθῇται, διὰ νὰ καλυφθῇ ἡ ἐνδεῖα του καὶ νὰ διευκολυνθῇ ἡ συντήρησις του, ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκονομικὴ του κίνησις. Καὶ ἰδοὺ κατὰ ποῖον τρόπον:

Εἰδικαὶ διατάξεις τοῦ Δευτερονομίου τὸ ἐνδεικνύουν. Τὸ ἐν μέσσην εἶνε ἡ πρόθυμος ἐλεημοσύνη πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν πένητα καὶ στερούμενον. Συναφῶς παρηγγέλλετο ὁ Ἰσραηλίτης κτηματίας νὰ μὴ ἐπκνέσθῃ νὰ συνάξῃ τὰ ὑπολείμματα τοῦ θερισμοῦ τοῦ ἀγροῦ του, τῆς συγκομιδῆς τοῦ ἐλαιοκάρπου του, τοῦ τρυγητοῦ τοῦ ἀμπελοῦ του, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀφῇ νῆ διὰ τοὺς ἀπόρους τοὺς μὴ ἔχοντας ἀγρὸν, ἐλατόδενδρα, ἀμπέλι.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι δυνάμενοι νὰ κάμουν ἐπιχειρήσιν των ἐνεκα δυσμενῶν περιστάσεων, ἐὰν τοὺς ἤθελε διευκολυνθῇ δάνειον. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν, ἀντὶ νὰ εἶνε εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐλευθέρων ἐνδεῶν, θὰ ἠδύνωντο νὰ γίνουν οἰκονομικοὶ παράγοντας, συντηροῦντες μὲ τὸν κόπον των τὸν ἐκυτὸν των καὶ ἱκανοὶ νὰ βοηθήσουν καὶ ἄλλους. Ὁ Μωϋσῆς λοιπὸν ἔδωκε καὶ τὴν ἐντολὴν καὶ τὴν σύστασιν ὅτι ὁ διαθέτων κεφάλαια ὀφείλει νὰ ἀνοίξῃ τὰς χεῖρας του καὶ νὰ δώσῃ δάνειον εἰς τὸν ἀδελφὸν του.

Δι' ἄλλης διατάξεως ὁ δανειζὼν Ἑβραῖος ἤμποροῦσε νὰ ζητῇ τόκον τοῦ εἰς μετρητὰ ἢ ἐκ πωλήσεως ἢ ἐκ χρήσεως παρσχθεντός ὑπ' αὐτοῦ δανείου ἀπὸ τὸν «ἀλλότριον» δηλαδὴ τὸν ἀλλοδαπὸν, τὸν ξένον, τὸν ἀλλόφυλον· πρὸς τὸν ἀδελφὸν του ὅμως Ἰσραηλίτην ὤφειλε νὰ δανείζῃ ἀτόκως, διὰ νὰ τὸνεύλογῃ Κύριος ὁ Θεὸς εἰς πάντα τὰ ἔργα του

* *

Ἰδιαζόντως ἀξιοσημείωτος εἶνε ἡ μωσαϊκὴ διάταξις περὶ ἀποσβέσεως τοῦ χρέους κατὰ τὸν θεσμὸν τῆς ἀνὰ ἑπτὰ ἐτη γενικῆς ἀφέσεως χρεῶν. Ἡ ἐπταετία αὕτη ἠρίθμειτο μὲ ἀρχικὴν χρονολογικὴν ἀφετηρίαν τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Πρὸς τιμὴν λοιπὸν τῆς χαρμοσύνης ἐκείνης ἡμέρας, ἥτις ἔδωκεν ἐλευθέραν ἐγκατάστασιν εἰς τὸν Ἰσραὴλ, τὸν χθὲς δοῦλον εἰς τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, ἐθεωρήθη καλὸν νὰ χρησιμοποιηθῇ καθεπταετὴς ἐπέτειος ὡς εὐκαιρία γενικῆς χαρᾶς καὶ ἀδελφώσεως καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ ἐκρίθη ἀπὸ τὸν νομοθέτην ὅτι ἡ χαρὰ αὕτη καὶ ἀδελφώσις διὰ νὰ εἶνε γενικὴ καὶ πλήρης, ἔπρεπε νὰ συνοδευθῇ μὲ τὴν ἀφῆσιν τῶν χρεῶν, ὥστε νὰ χαριετιζῶνται ὅλοι μόνον ὡς ἀδελφοί, ὅχι δὲ καὶ ὡς δανεισταὶ καὶ ὀφειλέται.

Μερικοὶ εὐρίσκοντες παράδοξον καὶ ἀλλόκοτον μίαν τοιαύτην διάταξιν, ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ, κατὰ τὰ γενικώτερα ἱστορικὰ δεδομένα, μόνον διὰ σφοδρᾶς συνταράξεως καὶ ἐξηγήσεως καὶ ἐπιβολῆς τοῦ κόσμου τῶν ὀφειλετῶν, ἐνόμισαν ὅτι ἡ ἀνὰ πᾶσαν ἐπταετίαν ἀφῆσις χρεῶν θὰ ἦτο μᾶλλον εἶδος «χρεωστασίου» ὅτι δηλαδὴ τὸ χρέος δὲν καθήργετο, ἀλλὰ μόνον δὲν ἦτο δικαστικῶς ἀπαιτητὸν κατὰ τὸ ἔτος ἐνεῖνο. Ἀλλ' ἡ διάτα-

ξίς εἶνε σαφές. Πρόκειται περὶ ἀποσβέσεως τοῦ χρέους, ἡ ὁποία ἦτο ἐπόμενονον νὰ σκανδαλίζῃ πολλοὺς κεφαλαιούχους καὶ νὰ τοὺς κάμνῃ δυσκόλους εἰς τὸ νὰ θανείσουν διὰ τὸν φόβον τοῦ ἐδδόμου ἔτους τῆς ἀφέσεως. Φόβον ἀδικαιολόγητον καθ' ἣν περίπτωσιν θὰ ἐπρόκειτο μόνον περὶ ἐτησίου χρεωστασίου ἀφήνοντος εἰσπρακτέαν τὴν ἀπαίτησιν ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Ἡ θέσις τῆς ἀφέσεως αὐτῆς ἀπὸ τὸν Μωϋσῆ ἀνευ λαϊκῆς ἐξεγέρσεως, ἐκ τῆς προνοίας καὶ κρίσεως αὐτοῦ τοῦ νομοθέτου ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς, ἐξηγεῖται διὰ τῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἦτο λαὸς τοῦ Θεοῦ, οἱ δὲ Ἰσραηλῖται τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ ἀδελφοὶ ἀναμεταξύ των. Ὡς ἀδελφοί, ὤφειλαν νὰ θανείζουν τοὺς ἀδελφούς των ἀτόκως, καὶ πάλιν, ὡς ἀδελφοί, ὤφειλαν νὰ κάμνουν ἀνὰ πᾶσαν ἐπταετίαν ἀναμεταξύ των ἀφασιν χρεῶν. Τὸ μέτρον αὐτὸ δὲν θὰ ἐξηγηθῇ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ κοινωνικοπολιτικοῦ σοσιαλισμοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἠθικοθρησκευτικὰς ἀρχὰς τῆς μωσαϊκῆς κοινωνιολογίας, ἡ ὁποία ἐδασκίετο εἰς τὸν διὰ τοῦ Θεοῦ ἀδελφικὸν σύνδεσμον τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὴν ἐκ τοῦ συνδέσμου τούτου ὀφειλομένην ἀμοιβήν ἐμπρακτον πρόνοιαν καὶ ἐπιείκειαν καὶ ἀγάπην. Φυσικῶς, τὸ μέτρον τῆς τοιαύτης ἀφέσεως ἠδύνατο νὰ φέρῃ φόβους καὶ δυσαρεσκείας εἰς τοὺς κεφαλαιούχους καὶ τὸ κεφάλαιον· ἀλλὰ ὁ Μωϋσῆς διήνοιξεν ἐνώπιόν των τὴν ἀποψιν ὅτι τὸ φιλάδελφόν αὐτὸ μέτρον, ἠθικῶς ὑψηλόν καὶ εἰς τὸν Θεὸν εὐάρεστον. Δὲν θ' ἀπέδαινε [καὶ οἰκονομικῶς ἐπιζήμιον διὰ τὸ Ἰσραηλιτικὸν κεφάλαιον. Ἀπεναντίας, ἡ θεία εὐλογία θὰ ἔκαμνε τὸν Ἰσραὴλ ἱκανόν νὰ αὐξήσῃ τὰς οἰκονομικὰς δυνάμεις του καὶ νὰ ἐπεκταίῃ τεραστίως τὴν οἰκονομικὴν του θράσιν, ὥστε αὐτὸς νὰ μὴ θανείσθῃ ἀπὸ κανέν ἐθνος, νὰ θανείσῃ ὁμῶς ἔθνη πολλὰ καὶ νὰ ἄρξῃ αὐτῶν. Ἐννοεῖται ἐνταῦθα ὅχι πολιτικὴ ἀρχή, ἀλλὰ οἰκονομικὴ διὰ τῶν ἐθρῶν θανείων πρὸς ξένους λαοὺς καὶ ξένα κράτη.

Ἡ μωσαϊκὴ αὕτη πρόρρησις καὶ θεοαίωσις μὲ τόσον καταπληκτικὴν ἐπαλήθευσιν διὰ τῶν αἰώνων, μέχρι καὶ τῶν ἡμερῶν μας, εἶνε ἀξία νὰ ἀπασχολήσῃ καὶ τὸν θεολόγον καὶ τὸν οἰκονομολόγον καὶ τὸν ἱστορικόν. Ὁ Ἰσραὴλ ὑπέστη πολλὰς καὶ φοβεράς περιπετείας εἰς τὴν μακρὰν ἱστορίαν του. Ἀπὸ δεκαεννέα δὲ αἰώνων περιφέρεται μεταξύ τῶν ἔθνων μόνος αὐτὸς χωρὶς ἴδιον κράτος καὶ ἴδιαν πατρίδα. Διατηρεῖ ὅμως τὴν ἀλληλεγγύην τῆς φυλῆς του καὶ θανείζει εὐχαρίστως καὶ προθύμως τὸν ἀδελφόν του. Καὶ κατὰ τρόπον ἀνεξήγητον διὰ τῆς ἀνθρωπίνης κριτικῆς, προφανῶς ὅμως μὲ ὁδοὺς μυστηριώδεις, ἐξακολουθεῖ νὰ πραγματοποιεῖ τὴν βεβαίωσιν τοῦ Μωϋσέως· καὶ θὰ θανείσῃ ἔθνη πολλὰ, σὺ δὲ δὲν θὰ θανείσθῃς.

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Η ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ἐνῶς κατὰ τὸ θεῖον Σχέδιον ὁ ἄνθρωπος ἔχει τόσον ἔνδοξον καὶ τόσον δόγλον προορισμόν, ἐν τούτοις εἰς τὴν πραγματικότητά σήμερα ζῇ παραμορφωμένος, θξαγοιωμένος καὶ δυστυχής!

Ποία εἶναι ἀρά γε ἡ αἰτία τῆς οἰκτρᾶς αὐτῆς καταστάσεως;

Ἡ αἰτία τῆς οἰκτρᾶς αὐτῆς καταστάσεως εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσις τῆς καρδίας τοῦ ἀπὸ τὸν Θεοῦ· διότι ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτὴ φέρνει τὰ μεγάλα κακά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πηγάζουν ὅλα τὰ ἄλλα κακά! Ποῦ εἶναι τὰ τρία αὐτὰ μεγάλα κακά ποῦ φέρνει ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὸν Θεόν;

Εἶναι ἰον ἡ ἑπισηκνέτις τῆς Διανοίας, 2ον ἡ διαφθορά τῆς ἡκαρδίας καὶ 3ον ἡ διαστρεβύλωσις τῆς Θελήσεως· μετὰ λίγα λόγια ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὸν Θεόν φέρνει τὴν θαθεῖαν ἀπεπλάνησιν καὶ διαστρεφὴν ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Καὶ ἔτσι, θιαν ἡ ἀνθρωπίνη πηγὴ γαίην ἐστὶα μολύνσεως, ὁλόκληρο τὸ ρεῦμά της, δηλαδὴ αἱ σκέψεις της, οἱ λόγοι της, αἱ πράξεις της θὰ εἶναι μολυσμένα· θταν τὸ θένδρον σαπίση γίνεται καὶ ὁ καρπὸς τοῦ κακῆς ἀνάγκη σαρπρὸς.

Ἡ σύγχρονη γενεὰ μας ἔχει ὁλεθριωτάτας θιανοητικὰς πλάνας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν φεθερόν ἀντίκτυπον εἰς τὴν καρδίαν της, τὴν ἡθικὴν της. Αἱ πεπλανημέναι αἰθαι ἰθαί ἐξαπατοθὲν θκατομύρια ἀνθρώπων, θιότι προθάλλουν καὶ θμφανίζονται εἰς τὸν λαόν ὡς θῆθεν ἐπιστημονικαὶ ἀλήθειαι. Ἐθάν τὸ φῶς, τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ, λέγει ὁ Χριστὸς εἶναι σκότος, τὸ σκότος πόσον!! θξ αὐθὼν θὰ ἀναφέρωμεν τὰς δύο κυριωτέρας· τὴν μίαν ποῦ ἀφορᾷ τὴν καταγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου (Δαρβινισμὸν) καὶ τὴν ἄλλην ποῦ ἀφορᾷ τὸ μέλλον τοῦ (Υλισμὸν).

.*.*

Ἐθ Δαρβινισμὸς, θιαδίδων τὴν ἰθαὴν θτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῷον προελθόν ἀπὸ τὸν πίθηκον δι' ἐξελίξεως, καταρρίπτει τὴν θείαν περὶ ἀνθρώπου ἰθαὴν· ὁ θὲ Κομμουνισμὸς θι' ἐπιτηθεῖας ἐκμεταλλεύσεως αὐτοῦ κατεθύνει τὸν ἀνθρώπον πρὸς τὰ κτήνη, νεκρῶνων κῆθε, ὁφθλόν, εὐγενὲς καὶ οὐράνιον ἰθεῶδες.

Τι θραγε συμβαίνει μετὰ τὴν θεωρίαν αὐτὴν ποῦ τόσον παλὺ οἱ ἐνδιαφερόμενοι θιαδίδουν καὶ ἐκλαίκεθουν;

Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο προσφάτως θσητήθησαν ἐν σώματι ἐξακόςιοι Ἀγγλοὶ ἐπιστήμονες οἱ ὁποῖοι μετὰ εἶδος διαγγέλλυκτος ἀποκηρύττουν ἀπεριφράστως τὴν θαρβίνειον ὑπόθεσιν ὡς ἐπιστημονικῶς ἀναληθῆ. ἀναπόδισκτον καὶ ἀθύνάτον. Ἐθ θὲ διάσημος γάλλος λατρὸς καὶ θιολόγος L. Vialleton θξέθωνε

τὸ 1929 λεπτομερειαστῶς καὶ βαθυτάτῃν κριτικὴν ἐκ 400 σελίδων περὶ τῆς Πλάνης τοῦ Δαρβινισμοῦ εἰς τὴν ὁποίαν καταλήγει ὡς ἑξῆς: «Υστερὰ ἀπὸ ἐβδόμη ντα χρόνια μετὰ τὸ πολύχροτον διβλίον τοῦ Δάρβιν, αἱ ἔρευναι καὶ αἱ σκέψεις τὰς ὁποίας ἐπροκάλεσε, κάθε ἄλλο παρὰ νὰ δεδαιώσουν τὰς ἐλπίδας τοῦ διδασκάλου καὶ νὰ πληρώσουν τὰ κενὰ τῆς διδασκαλίας του, εἰδείξαν τοῦναντίον, τὸ ἀπαράδεκτον τῶν ἀποδείξεων μὲ τὰς ὁποίας ἡ θεωρία αὐτὴ εἶχεν ἀρκεσθῇ σιτὴν ἐργὴ καὶ τὴν δύναμιν τῆς νὰ ἐξηγήσῃ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ὁργανικοῦ κόσμου μὲ μόναν τὰς φυσικὰς δυνάμεις· ἡ πλάνη τοῦ Δαρβινισμοῦ εἶναι δγαλμένη εἰς πληρεῖ φῶς».

*
**

Μετὰ τὴν πλάνην τοῦ Δαρβινισμοῦ ἔρχεται ἀμέσως ἡ φρενὴ μάλιστα τοῦ Ἰλισμοῦ. Ἡ ὁλοθρία αὐτὴ πλάνη κελιεργεῖται σήμερα καὶ διαδίδεται ἀπὸ τὸν Κομμουνισμὸν διὰ νὰ στερελώσῃ τὴν καρδίαν καὶ τὴν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου ὥστε νὰ ἀποθηριώσῃ αὐτὸν δι' ἐπανδύσασιν. Καὶ ἐδῶ πάλιν ὁ Ἰλισμὸς προσβάλλει διὰ τὴν ἀπατηλὴν μάσκαν ἐπιστημονικῆς δῆθεν ἀληθείας!

Τι ἄρα γε συμβαίνει εἰς τὴν πραγματικότητα; Ἀς ἀκούσωμεν φωνὰς μεγάλων ἐπιστημονικῶν κορυφῶν τῶν ἡμερῶν μας ἐκ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἑπιστημῶν τῆς Γαλλίας:

«Ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη, γράφει ὁ διάσημος φυσικὸς de Broglie εὐρίσκειται πέρα πολὺ μακρὴν τοῦ νὰ δύναται νὰ θίξῃ καὶ τὰ σοβαρὰ ζητήματα περὶ τοῦ προσορισμοῦ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς κατευθύνσεως τῆς συνειδήσεώς των. Μόλις τῶρα ἀρχίζει νὰ δεσφωρίζῃ ὅψεις τινὰς τοῦ ὅλικοῦ κόσμου καὶ αἱ ἀνακαλύψεις τῆς αὐταὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἤρκεσαν ἤδη νὰ κάμουν τὸ πνεῦμα τῶν ἐπιστημόνων εὐρύτερον καὶ συγχρόνως στενότερον διότι ἀντιλαμβάνονται ἀπτόως τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν ἐννοιῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐβασίσθησαν μέχρι τοῦδε τὰ κατασκευάσματα τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας».

«Τὸ νὰ ἀντιτάξουν τὴν Θρησκείαν πρὸς τὴν ἐπιστήμην, εἶναι ἔργον ἀνθρώπων κακῶς διδαγμένων εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην» (P. Sabatier, ἀκαδημαϊκός).

«Ἐξω τοῦ Χριστιανισμοῦ, γράφει ὁ διάσημος μεθυστικὸς καὶ ἀκαδημαϊκὸς Boussinesq, δὲν ὑπάρχει εἰμὴ σκοτὸς πυκνὸν ἐφ' ὅλων τῶν σποιδάων ζητημάτων καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς καὶ περὶ τῶν μέσων πρὸς πραγματοποίησιν του. Μέσα στὸ ἡθικὸ αὐτὸ σκοτάδι, ἡ γῆ μας ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ γερμανικοῦ πολέμου τῶν ἐγωϊσμῶν, ἐμφανίζεται ὡς φρικτὸς αἰνιγμα, ὡς ἀδιέξοδον καὶ ὁλοκλήρως χάος, ὡς δολιχὸν θέαμα, ἐκατοντάκις χειρότερον τοῦ μηδεὶος, ἐνδὸς κόσμου ὄντων παραδεδομένων χωρὶς δυνατόν βοήθειαν εἰς τὴν πάντοτε προσωρι-

νήν ἀλλὰ πάντοτε ἀναεομένην ἐπικράτησιν τῆς θίας καὶ τῆς πανευρύλετ.

Ὁ Ὑλισμός σήμερα δὲν ὑπάρχει πλέον ὡς ἀλήθεια ἐπιστημονική. Εἶναι μύθα περασμένη, τὴν ὁποίαν λανσάρουν γιὰ σύγχρονον μόνον στὴν Ἑλλάδα κατὰ θυστηρημένοι εἰνέε λόγους καὶ ὁ συστηματικὸς κομμουνισμός.

Ἡ σημερινή καὶστάσις τῆς ἀνθρωπότητος προέρχεται λοιπὸν ἀπὸ αἰτία κατ'ἐξοχὴν πνευματικῆς. Ἐθελώ σαφῶς αἰτηγαί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὁ νοῦς, ἡ καρδιά καὶ ἡ θέλησις, ὅτι ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεώς των ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ κατὰ συνέπειαν ἐθλόωσαν τὰ ἰδιώματα, οἱ πόθοι τῶν, τὰ σχέδια τῶν, αἱ πράξεις τῶν! Μήπως συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὰς; βροντοφωνεῖ ὁ Χριστὸς, ἡ ἀπὸ τριδύλων οὐκα; Οὐ δύναται δένδρον σαπρὸν ποιεῖν καρποὺς ἀγαθοὺς! (Ματθ. ζ', 18).

Μέσα στην φοβερή σημερινήν κόλασιν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Εὐαγγελίου
Του διασαλπίζει τὴν Ἀύτρωσιν! Διακηρύττει τοὺς ἀνθρώπους νὰ μποῦν
μέσα σὶν' αὐτοὺς καὶ νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν ἀμαρτίαν τους καὶ τὴν ἐνο-
χίαν τους καὶ νὰ ἔλθουν μὲ ἔμπιστοσύνην πρὸς Αὐτόν. Ἡ ἀγάπη Του ἔχει νὰ
τοὺς δώσῃ καὶνούργιον πνεῦμα καὶ καὶνούργια καρδιά ὥστε ν'ἀλλάξῃ
ἡ ζωὴ τους ἀπὸ τὰ βάρη της, ἀπὸ τὰ μύχια της καὶ νὰ ἔλθῃ στὴν καρδίαν τους ἡ
Βασιλεία τοῦ Θεοῦ!

Ὁ Θεὸς προσκαλεῖ χωρὶς νὰ ἐκδιδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους, διότι ἐχάρισεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἡ θ ι κ ῆ ν ἐ λ ε ὕ θ ε ρ ι α ν ἡ ὅποια τοὺς ἀναβάλλει εἰς τὴν ε λ κ ρ ν α τ ο ὕ θ ε σ θ. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔκαμε τροχοὺς μηχανῆς γιὰ νὰ μᾶς γυρίξῃ μὲ τὸ μοιραῖο λουρί τοῦ ἐξανγκασμοῦ, ὅπως δὲν θὰ εἴχαμε καμμίαν ἀξίαν, ἀλλὰ μᾶς ἔκαμε ἐλευθέρως ἀπέναντι Του προσωπικότητος ὥστε νὰ μπορῇ νὰ μᾶς ἴκτι μῆ, νὰ μᾶς ἐπαινῇ, νὰ μᾶς βραβεύῃ, νὰ μᾶς ἀγαπᾷ. Ὁ Θεὸς προσκαλεῖ χωρὶς νὰ ἐκδιδάξῃ. Οἱ σημερινοὶ ὅμως ἄνθρωποι ἀπέναντι τῆς οὐρανοῦς αὐτῆς προσκλήσεως γυρίζουν τὰ νῶτα καὶ μένουν στὴν ἀπιστία καὶ στὴ δυστυχία τους! Βασανίζονται, πᾶσχουν καὶ πεθαίνουν μέσα στὴν κόλασι τῆς σημερινῆς ζωῆς, σὺν τὸν πεισματάρη ἱκεῖνον ἄρρωστο ποῦ χτυπάει στὴ γῆ μὲ πείσμα τὸ μπουκαλάκι τοῦ φαρμάκου του καὶ πεθαίνει. μὲ φρικτοὺς πόνους χ ω ρ ῖ ς ν ᾶ θ ε λ ῆ σ η ν ᾶ τ ὸ π ᾶ ρ η!

*Ὅλα τὰ ψευδοφάρμακα ἔχουν εἰσαχθῆ καὶ δοκιμασθῇ μέσα στὴν ἀπείραντον κλινικὴν τῆς ἀνθρωπότητος, — φιλοσοφίαι, ἱπιστήμαι, τέχναι, πολιτικὴ, — διὰ νὰ σώσουν τὴν ἀνθρωπότητα, πλὴν τοῦ μόνου ἀποτελεσματικοῦ δηλ. τῆς Μετανοίας καὶ Ἐπιστροφῆς πρὸς τὸν Θεόν, ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ!!!

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔχει ἃ μεσο ν λ ό τ ο ω σ ι ν διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἔ

χει εξησφαλισμένην ἄμεσον θεραπείαν διὰ τὴν δυστυχίαν του, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος (δυστυχῶς)! θέλει νὰ πιστεύσῃ μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ μένει... ἀθεράπευτος.

Ἰδοὺ ἡ ζωγραφὴ τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος γραμμένη πρὸ 2.000 ἐτῶν ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ χειρὸς τοῦ Παύλου:

«Ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐκστήσονται καιροὶ χαλεποὶ ἔσονται· γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, ἐδιδασκημένοι, γονεῦσιν ὀπειθεῖς, δαχάριστοι, ἀνόσιοι, ἀστοργοί, ἀσπονδοί, διάδολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλόγαθοι, προδόται, προπηταῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μέρφωσιν εὐσεβείας τὴν ἐκ δυνάμιν αὐτῆς ἡγημένους» (Β'. Τιμ. γ', 1—4)

Ἡ τελευταία φράσις «ἔχοντες μέρφωσιν ἐκ σεβείας» δείχνει ὅτι πρόκειται περὶ ὀνομαζομένων χριστιανικῶν λαῶν ἢ ἐκ φράσις «τὴν δυνάμιν αὐτῆς ἡ ὀνημ ἐν οἷ» σημαίνει ὅτι σιεροῦνται ἡθικῶς ἐκ τῆς δυνάμεως διότι δὲν ἔχουν τὴν ἐπαφὴν μετὰ τὸν ζῶντα Χριστὸν, ἐκ τοῦ ὁποῦ πηγάζει ἡ μεταμορφωτικὴ δύναμις.

Εἰς τὸ Περιθωρίον τῶν Γεγονότων

ΕΝΙΔΥΣΙΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Διανύσασα ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» τὸ πέμπτον ἔτος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἔκκτον διὰ τοῦ ἀνά χειρὸς τῆς ἐκείνης. Δὲν μεταχειρίζεται ἐπιχειρήματα διὰ νὰ ἐξάσῃ τὸ ἔργο αὐτῆς. Ἐπαραξενύει ὅ,τι ἡ δύναμις διὰ νὰ φανῇ ὡφέλιμος. Δὲν ἐφείσθη δαπανῶν ἵνα ἔχῃ ἐμφάνισιν καλὴν.

Εἶναι βεβαίον ὅτι οἱ συνδρομηταὶ τῆς θὰ ἐξακαλουθῶσι νὰ τὴν περιβάλλουν ὡς μέχρι τοῦδε διὰ τῆς ἀνυποκρίτου ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης των, καὶ οἱ τῇ ἐδγενεὶ φροντίζουσι καὶ οὐσιάζουσι τὸν θ' ἀγαγινώσκονται κατὰ τὸ τρέχον ἔτος τῆς διὰ διπλασίων συνδρομητῶν τοῦλάχιστον.

Ἡ Εὐρὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου

Ἐξ ἑκατομμύρια κάτοικοι τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους ἐώρτασαν ταύτην τὴν Δευτέραν τῆς Διακαινησίμου, καὶ 350 χιλιάδες, (οἱ κάτοικοι τῆς Κρήτης), τὸ Σάββατον τοῦ Λαζάρου, διότι ἡ Ἑλλάς κέκηται ἐκ τῆς Ἑκκλησίας ὅντι μίας ὡς ἔδει. Τό ἐστὶν δύο Ἑκκλησίας ἐν ἐνὶ κράτει δὲν συμβαίνει οὔτε συνέβη ποτε, ἄλλοις εἰς Ὁρθόδοξον καὶ ἀνεξάρτητον κράτος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Χάριν ἀναπαύσεως μικρᾶς καὶ ἐπιβεβλημένης κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον, ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» δὲν θὰ ἐκδοθῇ τὴν 1ην Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου.

Ἡ Διεθνήσις